

ਸੁਧਾਸਰਸਤਕਪਚੀਸ

ਭਿੰਨੇ ਸਭੇ ਥਾਵ ਨਹੀ ਤੁਧੁ ਜੋਰਿਆ
ਬਧੋਹੁ ਪੁਰਖ ਬਿਧਤੇ ਤਾਂ ਤੂੰ ਸੋਰਿਆ

ਏਹ ਸੁਧਾਸਰ ਸਤਕਪਚੀਸਾ ਸੀ ਅਮਿਰ ਸਰਜੀ ਦੇ ਤਰਖਰ ਸੋਰਲਾ ਵਾਲੇ
ਜੀਗੇ ਵੇ ਮਹਿੰ ਕਵਿਰਾਜ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਸੰਤ ਬਿੰਤ - ਸੀ ਸਤਿਗੁ
ਰੁ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਦਾਸ ਜਾ ਹਿ ਬਨੀ ਕੇ ਭੀਰ ਬਰਜ ਕੀ ਮਾਹਿਮਾ ਸਰ ਬਤ
ਸਿਖ ਸੀ ਗੁਰੂ ਵਾਲ ਜਾਨੀ ਦੇ ਉਪਕਾਰ ਵਾਸਤੇ ਭਾਈ ਨੌਰੀ ਗ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹ
ਬ ਗੰਥੀ ਵ ਪੈ ਜੀ ਹਿੰਦ ਗੁਰ ਅਤੁਰੀ ਬ ਪੁਰਾ ਰ ਕ ਸ ਭਾ ਕੀ ਪੁਰ ਨ ਸੇ ਉਕੁ ਕਵਿਰਾਜ ਭਾਈ ਸਾ
ਰ ਬ ਨੀ ਕੇ ਚਲੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਿੰ ਬੁਗੇ ਸੋਰਲਾ ਵਾਲੇ ਸੈ ਛੁਪ ਵਾਇਆ।

੧੬ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਾ ॥

॥ ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਸੁਧਾਸਰ ਸਤਕ ਪਾਚੀ ਸਾਨ ਵੀਨ
ਪ੍ਰਾਚੀ ਨੁ ਰੂਪ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਨਿਰਮਲੇ
ਕਿਤ ਲਿਖ ਅਤੇ ॥ ਬਤੀਸਾ ਕ ਬਿਤ ॥

ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਚਰਨਿ ਸੀ ਸਨ ਆਇ ਧਮ
ਇ ਅੰਗ ਦ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥
ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸ ਸੁਆਮੀ ਅਰਜੁਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤ ਬਾ ਸੀ
ਹਰਿ ਗੁ ਬੰਦ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਇ ॥ ਗੁਰੂ
ਰੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗ ਬਹਾ ਦਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਗੋ
ਬੰਦ ਸਿੰਘ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਕੇ ਸ ਚਾਇ ॥ ਬਿਘਨ ਬਿ
ਨਾ ਸਹੇ ਤ ਬੰਦ ਨਾ ਸ ਗੀ ਤਿ ਕਰੀ ਅਬ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੇ
ਪ੍ਰਸੰਗ ਕ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਵਾਰ ਤੁਕ ॥ ਯ
ਮੈ ਜੋ ਅਰਜੁਨ ਕ ਰਕਾਰ ਹੈ ਰੇ ਫੀ ਹੈ ਈਹ ਗਿਨ ਤੀ ਮੇ ਨਗੀ ਮਲ
ਯੋ ॥ ਕ ਬਿਤ ॥ ਖੀ ਸਾ ਹੈ ਸੁਕ ਵੀਨ ਕ ਬਿਤ ਨੇ ਕੇ ਮ
ਨੇ ਏਹ ਭੇਤ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੇ ਦਿਖਾ ਵੈ ਜਨੁ ਸੀ ਸਾ ਹੈ ॥ ਦੁ
ਖ ਮੈ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੈ ਬ ਪਗਾਰ ਯਾ ਮੈ ਕ ਹ ਮੈ ਹੈ ਸੁ

ਠਪਥਪਦਤਜਗਦਾ ਸਾਹਗ ਰਮਾਨਾਦਗਾ ਸੁਕਾਦੇ
 ਸੇਰੁਪਤਾ ਅਰਥਭਾਸੈਦੇਤ ਸੁਖਤਿਨਹੀ ਕੋਚਕਟਰ
 ਤੀਸਾਹੈ। ਜਾਕੇ ਭਾਲਭਾਗ ਜਾਗੈ ਤਕੋ ਅਨਿ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਦੈ ਸੁਧਾ ਸਰਜੁ ਕੋ ਅੰਸੈ ਸਤਕ ਪਚੀ ਸਾਹੈ ॥ ੨ ॥
 ਟਾਰਤਕ ॥ ਏਹਦੈ ਕਬਿਤ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਅਤੇ ਮਹਿਮ
 ਰੂਪ ਅੰਕਨ ਕੀ ਗਿਣਤੀ ਤੇ ਗਹਿਤ ਜਾਨ ਲੇ ਜੀ ॥ ਅਬ
 ਇਕਤੀ ਸੇਕ ਬਿਤ ॥ ॥ ਸੀਮਤ ਪਦਾਂ ਸੈ ਅੰ ਛੁਬੰ
 ਸੇ ਬੀਚਿ ਅਟਤਾਰ ਧਾਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਿ
 ਦੇ ਹਰਿ ਕੀ ॥ ਪਦਾਂ ਸੈ ਚੁਗਨ ਦੇ ਮੈ ਲਹਣਾ ਹਜੂਰ ਅ
 ਮੇ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਇ ਸੇਵਾ ਤ ਬੈ ਅੰਗਦ ਅਪਰ ਕੀ ॥ ਪਦਾਂ
 ਸੈ ਛੁ ਆਨਟੇ ਮੈ ਟੀ ਕੋ ਵੈ ਸਮਾਏ ਆਪ ਸੀਮਤ ਸੇ ਲ
 ਸੈ ਏ ਕਟਿ ਖੇ ਯੈ ਬਿਚਰ ਕੀ ॥ ਅਮਰ ਜੀ ਆਏ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦ ਹਜੂਰ ਮੈ ਸੇ ਚਲੈ ਗੀ ਉਥਾਨ ਕਾ ਅਨੁਪ
 ਧਾ ਸਰ ਕੀ ॥ ੧ ॥ ਸੇਵਕ ਅਮਰ ਆਗ ਆ ਪਾਇ ਗੁ
 ਰੁ ਤੇ ਖਰੂਰੋ ਜਾਇ ਕੈ ਵਟਾਲੇ ਲੀ ਨੇ ਜੋ ਜੋ ਯੋਗ ਬਰ
 ਹੈ ॥ ਤਹਾ ਸੁਨੋ ਏਕ ਅਤਿ ਨੀ ਕੋ ਵੈ ਹਕੀ ਮ ਮਿਲੇ ਪੁ
 ਛੋ ਵੈ ਨਜਰ ਦਾਗ ਦੇ ਹਕੈ ਸੇ ਵਰ ਹੈ ॥ ਕਹੀ ਤਿਨ ਸੁ
 ਟੀ ਦਲ ਸੁ ਦਭੇ ਦ ਪੁਜ ਸੁਨੇ ਅਮਰ ਜੀ ਆਏ
 ਬਟੀ ਬੇਜ ਤੇ ਅਪਰ ਹੈ ॥ ਫੁ ਪਰੀ ਸਜਲ ਬਿੰਟ ਮ

ਰਗੋਨਿਹਾਰੀ ਸੁਛੁ ਪਰਮ ਅਨੁਪ ਅਬਜਹਾਂ ਸੁਧਾ
 ਸਰਹੈ ॥੨॥ ਟੀਕਾ ॥ ਦਲਕ ਅੇ ਬੁਟੀ ਕੇ ਪਤੋ ਕਾ ਭੇ
 ਦ ਅਤੇ ਏਕ ਬੁਟੀ ਆਂ ਜਿਮੀਨ ਪਰ ਵਿਛੁ ਵੀ ਆਂ ਹੋਤੀ ਆਂ
 ਹੈ ਏਕ ਖੜੀ ਆਂ ਹੋਤੀ ਆਂ ਹੈ ਇਤ ਆਦੀ ਭੇਦੋ ਕੇ ਬੀ ਚਤੇ ਜੋ ਉ
 ਸ ਬੁਟੀ ਕੇ ਭੇਤ ਥੇ ਜੋ ਸੁਨੇ ॥ ਐਰ ਸੁਗਮ ॥ ਅਬਕ ਬਿੱਤ
 ॥ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਹੀ ਦੇ ਖੀ ਬੁਟੀ ਪਾਇ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੁਮ
 ਮੰਜਨ ਕੈ ਤਹਾਂ ਲਾਯੋ ਆਸਨ ਜੇ ਬਰਹੈ ॥ ਭਾਸੋ ਤੋ ਤਿ
 ਕਾਲ ਨ ਕੋ ਕੋ ਤਕ ਅਨੰਤ ਪੁਨ ਲਗ ਗੀ ਸਮਾਧਿ ਸੀ
 ਪ੍ਰਜਾ ਮੈ ਦੇ ਖ ਦਰਹੈ ॥ ਚਿਜੋ ਜੋ ਉਥਾ ਨ ਦੈ ਕੈ ਗੁਰ ਕੇ
 ਹਜੂਰ ਆਯੋ ਅਮਰ ਅਧੀਨ ਬੈਨ ਕੀ ਨੇ ਦੀ ਨ ਧਰ
 ਹੈ ॥ ਮਾਰਗੋ ਕ ਦੇ ਖੀ ਠੋਰ ਕੋ ਤਕ ਅੰ ਸਾਂ ਤਿ ਦੈ ਨੀ ਕੋ
 ਵਹੁ ਕੋ ਨ ਵਾ ਕ ਬਾਰੇ ਸੁਧਾ ਸਰਹੈ ॥੩॥ ਟੀਕਾ ॥
 ਸਮਾਧਿ ਕੇ ਦੇ ਖ ਲੈ १ ਵਿਖੇ ਪ੨ ਗਸਾ ਸੁਦ ੩ ਕਖਾਇ ੪
 ॥ ਚਿਜ ਬਲ ॥ ਐਰ ਸੁਗਮ ॥ ਅਬਕ ਵਿ ਉਕਤ ॥
 ਕ ਬਿੱਤ ॥ ਨਾਗ ਇਨ ਦਾ ਸ ਹੁ ਤੇ ਤੇ ਹਨ ਹਰੀ ਕੇ ਗ
 ਉ ਪੁਤ੍ਰ ਤਾਂ ਠਿਗ ਆ ਮ ਲ ਗ ਮੇ ਜੀ ਸੁ ਘ ਰ ਹੈ ॥ ਤਾ ਕੇ
 ਸੁ ਭ ਲ ਹ ਠਾ ਜੀ ਭੁ ਯੋ ਬ ਆ ਹੋ ਖੀ ਟੀ ਆ ਈ ਸ ਮੇ
 ਪਾਇ ਸੇ ਵ ਗੁ ਰੂ ਨਾ ਨ ਕ ਕੀ ਕ ਰਿ ਹੈ ॥ ਗਾ ਈ ਸ ਮੇ
 ਅੰ ਗ ਦ ਭ ਮੇ ਨਾ ਮ ਆ ਯੋ ਅ ਮ ਰ ਤ ਮੇ ਸੁ ਠ ਥੇ ਕੋ ਜੋ ਪ

ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਖੋਬਰ ਹੈ। ਅੰਗਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਭਾ
 ਤਾ ਹੀ ਕੀ ਕਹਿਨ ਲਾਗੇ ਸਮੇ ਪਾਇ ਜਾ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈ ਗੋ
 ਸੁਧਾ ਸਰ ਹੈ। ੪॥ ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਤਹਾਂ ਆਇ ਕੀ ਨੇ ਤੁਪੁ
 ਸੰਭੁ ਮਨ ਤ ਪ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾ ਵ ਤ ਮੈ ਬੰਡ ਕ ਲਾ ਧ ਰ ਹੈ। ਸਿ
 ਪ ਜੇ ਇੰ ਖੁ ਕ ਭਿ ਨਿ ਕੀ ਨੇ ਪੁ ਨ ਤ ਹਾਂ ਯ ਗ ਹ ਵ ਨ ਕੇ ਬ
 ਨ ਸੇ ਪ ਮ ਨੇ ਮੇ ਦ ਕ ਰ ਹੈ। ਕ ਹ ਮੇ ਗੁ ਰੂ ਅੰ ਗ ਦ ਜੀ ਸੁ ਨ ਮੇ
 ਸਿ ਖ ਅ ਮ ਰ ਨੇ ਤ ਹਾਂ ਅ ਸ ਬ ਨ ਕੀ ਸੁ ਇ ਛ ਫੁ ਗੀ ਬ ਰ ਹੈ
 ॥ ਸ ਮੇ ਅੰ ਸ ਮਾ ਜ ਪਾ ਇ ਰ ਬੈ ਗੋ ਤ ਹਾਂ ਹੀ ਸ ਰ ਜ ਹਾਂ ਅ
 ਬ ਦੀ ਸ ਭ ਪ ਤ ਛ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਹੈ। ੫॥ ਲ ਯ ਏ ਤੇ ਜੁ ਬੁ ਟੀ
 ਪ ਸਿ ਦਾ ਗੋ ਪੈ ਲ ਗਾ ਵ ਤੇ ਤੇ ਪੁ ਛ ਮੇ ਕ ਯ ਕ ਰ ਤ ਕ ਹ ਮੇ
 ਦਾ ਗ ਦਾ ਰੂ ਕ ਰ ਹੈ। ਅੰ ਗ ਦ ਜੁ ਰ ਕੇ ਦਾ ਗ ਬੁ ਟੀ ਤੇ ਨ ਜਾ
 ਨ ਹਾਰੇ ਸੁੰ ਗੁ ਰੂ ਕੀ ਅੰ ਸ ਹੁੰ ਕੀ ਵਾ ਤ ਦੇ ਹ ਧ ਰਿ ਹੈ। ਅ
 ਮ ਰ ਜੀ ਚਿ ਤਿ ਠ ਹਿ ਰਾ ਈ ਸਿ ਗੀ ਚੰ ਦ ਜੀ ਤੇ ਕ ਮੇ ਹੁੰ ਬ ਖ ਸਾ
 ਇ ਲੀ ਜੈ ਏ ਹੀ ਬਾ ਤ ਬ ਰ ਹੈ। ਸਮੇ ਪਾਇ ਪ੍ਰੇ ਮ ਬ ਲ ਪ੍ਰੇ ਰ
 ਕ ਰ ਲੈ ਗੋ ਤ ਹਾਂ ਜ ਹਾਂ ਸੁੰ ਚੰ ਦ ਕੇ ਵੀ ਦਾਰ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਹੈ।
 ੬॥ ਸੀ ਸ ਜਾ ਇ ਨ ਆ ਏ ਹੁ ਲ ਸਾ ਏ ਗੁ ਠਾ ਵਾ ਦ ਗਾ ਏ ਏ
 ਕ ਸੇ ਰ ਬੀ ਸ ਤੇ ਰੁ ਪੈ ਯੇ ਭੇ ਟ ਧ ਰਿ ਹੈ। ਸਿ ਗੀ ਚੰ ਦ ਲੀ ਨੇ
 ਪ੍ਰੇ ਮ ਭੀ ਨੇ ਰ ਹੇ ਇ ਨ ਭੀ ਨੇ ਬਿ ਦਾ ਲੈ ਨ ਸਮੇ ਸਾ ਬ ਬੇ ਨ ਤੀ
 ਲੀ ਕ ਰ ਹੈ। ਦਾ ਗ ਨ ਕੇ ਜਾ ਨ ਕੀ ਸੁ ਕਾ ਨਿ ਕੀ ਬ ਖਾ ਨ ਕੀ

ਸਨਮਾਸਫੁਪਰੀਤੇਚਿੰਨਮਾਤਰਰਿਹੈ। ਕਰਮੋਭਯੇ
 ਪਤਾ ਅਬਤਾਰਨਤਰਨਜਹਾਂਜਾਂਕੇਕੇਸਦਸਕਸਮੀਪ
 ਸੁਧਾਸਰਹੈ॥੭॥ ਟਾਰਤਕ ॥ ਕਰਮੋਸਨਮਮਹੀਨ
 ਪ੍ਰਸੰਤਰੀਤਿਪੁਰਬਕਗੁਰੁਅੰਗਦਜੁਨੇਜਬ ਤਬਭਯੇਅੰ
 ਸਾਰਾਸਗੀਰਅਦਾਗਏਕਚਿੰਨਬਚਨਕਰਕੇਕਯੇਏਕੀ
 ਦਾਗਜੈਉਸਫੁਪਰੀਅਸਥਾਨਕਕੇਈਪੁਛੇਪਤਾਤੰਜਹਾਂ
 ਅਬਤਾਰਨਤਾਰਨਜੀਹੈਂ ਤਹਾਂਟਹੁਸਿਗੀਚੰਦਜੁਕੀਬਤਾਈ
 ਫਪੜੀਥੀ॥ ਸੁਗਮੰਰ ॥ ਕਬਿਤ ॥ ਕੇਤਕਸੁਪਾਛੇ
 ਗੁਰੁਕਯੇਯੈਪ੍ਰਦਾਰਪ੍ਰਤਿਅਬਤੋਟਿਦੇਹਮੇਖਅੰਗੀ
 ਕਾਰਕਰਹੈ॥ ਗਾਈਕਹੀਅਮਰਕੀਪੁੜਦੈਨਗਜੀਭ
 ਏਅਮਰਕੋਚਿਕ੍ਰਕਸਟਿਕਾਈਚਿਬਰਹੈ॥ ਕਿਛੁਕਾਲਪ
 ਏਕੈਟਿਦੇਹਮੇਖਭਏਆਪਦਾਸੁਖਟਮਾਸਲੈਸੁਥਾ
 ਈਪਾਉਧਰਹੈ॥ ਸਾਭਦੇਂਮਹੀਨੇਗੁਰੁਦਾਸੁਕੇਜੁਮੁਖੁ
 ਫੇਰਮੇਸੀਗੁਰਕੇਫੇਰਮੇਤਿਨਬੈਨਸੁਧਾਸਰਹੈ॥੮॥
 ਥਾਕੋਕਰਿਕੈਉਪਾਇਸੀਧੋਮੁਖੁਨਾਹਿਭਯੇਮਾਤੁਖੀ
 ਟੀਆਗੇਜਬੈਬੈਨਤੀਲੀਕਰਹੈ॥ ਬਜਾਸਾਤਟਲੈਗੀ
 ਜਹਾਂਅਮਰਗੁਰੁਜੀਰਹੈਂਛਾਈਹੁਤੇਛਪਰੀਟਿਕਾਯੇ
 ਮਾਬਧਰਿਹੈ॥ ਕਯੇਸਭਏਹੁਤੇਰੇਸਿੰਖਭੁੱਲੇਬਖਸ
 ਤੇਸੀਗੁਰਕਿਪਾਲੁਆਸਮਲਾਯੇਹਾਬੁਬਰਹੈ॥ ਦਾਸੁ

੬ ਕੇਜਮੁਖੁ ਭਯੋ ਤਾਤ ਕਾਲ ਸੀਧੇ ਦੇਖੋ ਅਮਰ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਹਾਥ ਮਾਨੋ ਸੁਧਾ ਸਰਹੈ ॥੯॥ ਆਸਮੁਖੁ ਸੁਗਮੋ
 ਰ ॥ ਕਥਿਤਾ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਮਰ ਦਾਸ ਤੁਬੈ ਬਡੀ
 ਨਿਮਤ ਸੋ ਪਾਂਚ ਲੈ ਰੁਪਯੇ ਤਿਨੈ ਰੇਟ ਰੁਪ ਕਰਹੈ ॥ ਭੁਜੇ
 ਸੀਚੰਦ ਜੁ ਕੋ ਤਿਨੈ ਸਿਰੇ ਪਾਉ ਭੁਜੇ ਸੁਨਿ ਕੋ ਬਿਗਾ ਸੇ
 ਪੁਜ ਗੁਰੂ ਸੀ ਸਧਰਹੈ ॥ ਸੁਖ ਦ ਸਮਾਜ ਸਾਜ ਤਾਂ ਠਿ
 ਨਿ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਮਰ ਜੂ ਬਿਗਾ ਜੇ ਗਾਈ ਬ
 ਰਹੈ ॥ ਅਗ ਅਜਨ ਮੁਏ ਗ ਮਾਨ ਅਮੀ ਹੈ ਅਮਰ ਕਰੈ
 ਅਮਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੁਖ ਮਾਨੋ ਸੁਧਾ ਸਰਹੈ ॥੧੦॥ ਕਥਿ
 ਤਾ ॥ ਏ ਰਹੈ ਰੋ ਬਾਰੇ ਮੈ ਇਕੰਤ ਸੇ ਟੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਜੁ ਈ
 ਰਖੀ ਸਗੀ ਕ ਕਹੈ ਕਾਲ ਹਟੀ ਕਰਹੈ ॥ ਆਜ ਬਨ ਬੈਠ
 ਯੋ ਗੁਰ ਤ ਬੈ ਗੀ ਗਾ ਵਾ ਸਨੀ ਕੋ ਮ ਕੋ ਪੁ ਤ ਰੇ ਟੈ ਤਾਂ ਸਿਖ
 ਮੋ ਤਿਨੈ ਰਰਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਕ ਈ ਜ ਆ ਏ ਭੇ ਰ ਬ ਆ ਸ ਨਾ ਨ ਜ
 ਭ ਤੋ ਤੇ ਚ ਰ ਨ ਨ ਛੋ ਡੀ ਤਿ ਨ ਤ ਥਾ ਕ ਕੋ ਯ ਧ ਰ ਹੈ ॥ ਤੁ ਕੇ
 ਸੀ ਸ ਲਾ ਇ ਕੈ ਅੰ ਗੁ ਰ ਚਿ ਰ ਕ ਮ ਉ ਨੋ ਅ ਮ ਰ ਗੁ ਰ
 ਕੇ ਪਾ ਦ ਮਾ ਨੋ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਹੈ ॥੧੧॥ ਅ ਬ ਅ ਸੁ ਜਾ ਮ
 ਗੀ ਚਿ ਕੋ ਕਥਿ ਤਾ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸ ਮਾ ਧੀ ਵਾਰ ਸੁ ਨ ਤ
 ਨਿ ਸੰ ਤ ਜਾ ਮ ਪ੍ਰ ਭ ਏ ਕ ਬਾਰੁ ਸਿ ਖਾ ਸੰ ਗ ਤਾਂ ਕੋ ਰ ਰ ਹੈ ॥
 ਗੀ ਤਿ ਯੁ ਤ ਭੇ ਜ ਨੀ ਤ ਸੇ ਵ ਤ ਇ ਕੰ ਤ ਫੇ ਰ ਕ੍ਰਿ ਯਾ ਸਾ ਧ

ਸੁਨੈ ਕਥਾ ਗਾਗਨਾਦ ਬਰਹੈ ॥ ਸੀਧਾ ਰਹਿ ਗਾਸ ਰੀਤਿ ਪੀ १
 ਤਿਸੈ ਪਸਾਦ ਬਾਂਦ ਸਿਖਨ ਦੇ ਬੋਧ ਚਿਦ ਗੋਨ ਸੈਨ ਧਰਹੈ
 ॥ ਫੇਰ ਉਰੁ ਕਿਆ ਸਾਧ ਤਾਂ ਚਿਦ ਕੋ ਧਾਨ ਧਰੈ ਘਰ ਘ
 ਦੇ ਪੁਰਨ ਜੇ ਬਹਮ ਸੁਧਾ ਸਰਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਪੁਨ ਬਤੀ
 ਸਾ ਕ ਬਿਤਾ ॥ ॥ ਸੀ ਗੁਰ ਅਮਰ ਦਾਸ ਆਏ ਦੁਤੀ
 ਹੇਤੁ ਤੇ ਜੋ ਪੁਗਟੇ ਸੁਪੇ ਮ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦ ਜੇ ਪਾ ਕਰ ਰਿ ॥
 ਰਿਦੇ ਮੈ ਜੁ ਧਾਨ ਗਾਨ ਰੂਪ ਗੁਰੁ ਨ ਨ ਕ ਕੋ ਤਾ ਕੋ ਕੈ ਪ
 ਨ ਮ ਚਾ ਯੋ ਮੇ ਖ ਧਾ ਮ ਰ ਚ ਯੋ ਬ ਰ ॥ ਕਾ ਦੀ ਏ ਕ ਕ ਰ ਸੈ ਰਿ
 ਕੁ ਫ ਅੰ ਕ ਦਾ ਈ ਕਾਰ ਸੀ ਤ ਖੁ ਸੀ ਮਿ ਗ ਰ ਜ ਬੈ ਰੇ ਤ ਹ ਕ੍ਰਿ
 ਪਾ ਕ ਰਾ ਯਾ ਕੋ ਆ ਦਿ ਕ ਰ ਯੋ ਯੋ ਅ ਰੀ ਰੁ ਸੀ ਅ ਮ ਰ ਗੁ ਰ ਯ
 ਤੇ ਨ ਉ ਸੰ ਗ ਤੇ ਉ ਚਾ ਯੋ ਹੋ ਅ ਮ ਰ ਸ ਰਾ ॥ ੧੩ ॥ ਵਾ ਹ ਤ ਕ
 ॥ ਸੀ ਤ ਖੁ ਸੀ ਕੋ ਅ ਰ ਥ ਨਿ ਹਾ ਲ ਮਿ ਗ ਰ ਜ ਸਿ ਘ ॥ ਸੁ ਗ ਮੇ ਰ ॥
 ਨੁ ॥ ਇ ਸ ਕੇ ਆ ਦਿ ਮੈ ਜੋ ਲਿ ਖ ਯੋ ਹੈ ਸੀ ਗੁ ਰ ਅ ਮ ਰ ਦਾ ਸ ਆ ਏ
 ਦੁ ਤੀ ਹੇ ਤੁ ਤੇ ਜੋ ਸੋ ਕ ਹਾਂ ਆ ਏ ਜਾ ਨ ਠੇ ॥ ਅ ਤੀ ਦੁ ਤੀ ਹੇ ਤੁ ਪ੍ਰ ਥ ਮ
 ਹੇ ਤੁ ਕੋ ਜ ਠਾ ਦੁ ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰ ਥ ਮ ਹੇ ਤੁ ਕੋ ਠਾ ॥ ੧ ॥ ਅੰ ਰ ਵੁ ਤੀ ਹੇ ਤੁ ਕੋ ਠ ੩
 ਇ ਨ ਤੀ ਨੋ ਪੁ ਸ ਨੋ ਕੇ ਉ ਤ ਕੋ ॥ ਉ ॥ ਗੁ ਰੁ ਜੀ ਤ ਹਾਂ ਆ ਏ ਜਾ ਨ
 ਠੇ ਜ ਹਾਂ ਅ ਬ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਅ ਤੇ ਪ੍ਰ ਥ ਮ ਗੁ ਰੁ ਅੰ ਗ ਦ ਜੁ ਕੀ
 ਸੇ ਵਾ ਮੇ ਹੇ ਤੇ ਹੁ ਏ ਅ ਮ ਰ ਜੀ ਅੰ ਗ ਦ ਜੁ ਕੀ ਆ ਗ ਯਾ ਨੁ ਸਾ ਰ ਪੁ ਦਿ ਰ
 ਤੇ ਹੁ ਏ ਕਿ ਸੁ ਕਾਰ ਜ ਨੀ ਮਿ ਤ ਵ ਠਾ ਲੇ ਸੇ ਠਿ ਰ ਕੇ ਆ ਵੁ ਤੇ ਹੁ ਏ ਈ ਹਾਂ

੮ ਆਏ ਬੇਜਬਤੇ ਈਹਾਂ ਬੁਟੀਲਈ ਥੀ ਸੋ ਪੁਰਬ ਲਿਖਿਆ ਆਏ
 ॥੨॥ ਤਿਤੀ ਪੁਸਨ ਕੋ ਉਤੁ ਰੂਪ ਕ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਸੁਨ ਜੋ ਅਮ
 ਰਜੂ ਨੇ ਲਫ ਮੀ ਅਨੁਗ ਜੁ ਕੇ ਘਰੋ ਨਗਾਇਣੀ ਪਰਲੋਕ
 ਵਾਸ ਕਰਹੈ ॥ ਵੈ ਬੇਕੋ ਮੁਕਾਠ ਗਾਏ ਫਿਰੇ ਤੋ ਫੁਕੋ ਸਪ
 ਦ ਦੇਖੋ ਹੋ ਸੁਪੇ ਖੰ ਗੁਰੂ ਅਗਦ ਜੋ ਰਹਿਹੈ ॥ ਸੀਤੁ ਕਵਿ
 ਆਏ ਕਿਛੁ ਕਾਢੀ ਅਕ ਦਾਈ ਕਾਰਤਾਂ ਲਘੁ ਕਰਾਯੇ
 ਬੜਾ ਸੀ ਗੁਰ ਅਮਰਹੈ ॥ ਯਾਹੀ ਤੈ ਅਮਰ ਸਰ ਸੰਗ ਤੈ ਉ
 ਚਾਕੋ ਤਬੈ ਅਬਨਾਂ ਉ ਅਮਰ ਕਰੈ ਯਾ ਸੁਧਾ ਸਰਹੈ ॥ ੧੪
 ॥ ਬਤੀ ਸਾ ਕ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਬਾਸਰ ਕੇ ਬਿਸਨ ਚੰਦ ਭੁੱਲ
 ਹਟੀ ਕ ਕੋ ਕਰੈ ਤਾ ਕੇ ਭੁਯੋ ਪੁਤ ਨਾਮ ਹਰਿਜੀ ਸਗਾਖੋ
 ਬਗਾ ਤਾ ਕੋ ਬਾਹੁ ਕ ਕੋ ਜਬੈ ਮਰਦਾ ਹੋ ਖੜੀ ਚਿ ਕੇ ਗਿ
 ਲਵਾਲੀ ਬਸੇ ਭਏ ਸਾਹੁ ਕਾਰ ਪੁਠਾ ਪਗ ॥ ਹਰਿਜੀ ਕੇ
 ਤੇ ਜੋ ਭੋ ਦੁੰ ਗਲਾਂ ਕੀ ਲਖ ਬਾਹੀ ਬਾਸਰ ਕੇ ਬਸੇ ਜਾ
 ਕੇ ਅਮਰ ਜੁ ਭਏ ਘਗਾ ਬਸੇ ਜੋ ਗੋ ਵਿ ਦਵਾਲ ਮਨ ਸਾ
 ਦੇ ਫੀ ਸੋ ਬਾਹੇ ਹੈ ਗੋ ਸੁਧਾ ਸਰ ਜੋ ਅਰੀ ਭੁਯੋ ਹੈ ਅਮਰ
 ਸਗਾ ॥ ੧੫ ॥ ਫਿਰੇ ਕਤੀ ਸੇ ਕ ਬਿਤੁ ॥ ॥ ਗਾਏ ਸੀ ਗੋ
 ਵਿ ਦਵਾਲ ਬਾ ਵਲੀ ਕੋ ਠਟੇ ਰਾਟੁ ਅਕ ਬਰ ਨੇ ਚਿ ਤੋ
 ਕੁ ਮੇ ਰਚੇ ਜੁ ਕਰਹੈ ॥ ਦੁੰ ਨ ਫਤੇ ਧਾਇ ਰਯੋ ਪੀਰ ਨ ਕੋ
 ਚਿ ਤਾ ਚਿ ਭੁਯੋ ਨਾ ਨ ਕ ਦੀ ਭੰ ਗਾਰ ਜਗਾ ਦੀ ਮਿਲੀ ਬਰਹੈ

ਸੁਖੀ ਪਠੇ ਕਰੇ ਬੈਨ ਸੀਤ ਕਵਿ ਤਬ ਭਯੇ ਆਯੋ ਨਿਪਤਾ
 ਕਾਨ ਲੀ ਗਯੋ ਪਾਇ ਪਰ ਹੈ ਗਯੋ ਗ ਬੇਜਗ ਮਦਾ ਸਤਿ
 ਨੈ ਯਾ ਸਮੀ ਪੀ ਗਯੋ ਬਾ ਸੁਕ ਆਇ ਲੀ ਨੈ ਬੀ ਚਹੇ ਤੁ ਸੁ
 ਧਾ ਸਰ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥ ਟਾਰਤਕ ॥ ਬਾ ਸਰ ਕੇ ਕਾਰਾ ਸਾ ਸੇ ਦੇ
 ਨਾਲ ਗੀ ਲਿਖੇ ਹੈ ਯਾ ਸਮੀ ਪੀ ਕਰ ਕੇ ਇ ਸੁ ਧਾ ਸਰ ਸਮੀ ਪੀ
 ਲੀ ਏ ਜਨਣੇ ॥ ਐ ਰ ਸੁ ਗ ਮੀ ॥ ਕ ਬਿ ਤ ॥ ਐ ਸਰ ਕਿ ਫੁ ਕ
 ਪਾਇ ਸੀ ਗੁ ਰੁ ਅ ਮ ਰ ਸੁ ਮੀ ਸੁ ਰ ਜ ਗ ਹਿ ਠ ਕੁ ਰੁ ਖੇ ਤ
 ਹੇ ਤ ਧ ਰ ਹੈ ॥ ਵੀ ਨੈ ਬ ਮ ਤ ਦਾ ਨ ਜਾ ਇ ਰ ਟਿ ਜਾ ਹੀ ਜ ਟਿ ਜਾ
 ਪੈ ਮ ਗ ਮੈ ਜ ਗ ਤੀ ਮਿ ਲੇ ਚ ਕੁ ਤ ਭੇ ਬ ਰ ਹੈ ॥ ਸੀ ਤ ਖੁ ਸੀ
 ਮਿ ਗ ਰਾ ਜ ਫੁ ਤੁ ਹੈ ਤੁ ਖਾ ਗੀ ਵਿ ਖੇ ਪੁ ਨ ਸੀ ਗੋ ਟਿ ਦ ਟ ਲ
 ਆ ਏ ਪ੍ਰੇ ਮ ਕ ਰ ਹੈ ॥ ਆ ਏ ਪੁ ਨ ਸਰ ਕਿ ਫੁ ਉ ਦ ਮ ਕ ਰ
 ਇ ਗ ਏ ਜ ਹਾਂ ਅ ਬ ਦੀ ਸਤ ਪੁ ਤ ਫੁ ਸੁ ਧਾ ਸਰ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥
 ਸੀ ਗੁ ਰੁ ਅ ਮ ਰ ਜੁ ਕੇ ਪ੍ਰੇ ਮ ਜਾ ਨ ਪੁ ਭਾ ਸੁ ਨ ਆ ਗ ਮਾ ਪਾ
 ਇ ਭਾ ਇ ਗੁ ਨ ਗਾ ਇ ਰਿ ਦੇ ਧ ਰ ਮੈ ॥ ਵੈ ਕੈ ਉ ਪ ਦੇ ਸ ਜੋ ਕ
 ਟੈ ਯਾ ਹੈ ਕ ਲੇ ਸ ਪਾਂ ਦ ਸਿੱ ਖ ਸਾ ਧ ਸੇ ਟ ਕ ਸਮੀ ਪੀ ਪੀ
 ਤਿ ਹ ਰਿ ਮੈ ॥ ਨਿ ਜਾ ਨੀ ਦ ਮ ਗ ਨ ਨਿ ਹ ਲ ਸਿੰ ਘ ਰੈ ਨ ਦਿ
 ਨੇ ਆ ਚਾ ਰ ਯ ਗੀ ਤਿ ਰ ਰੈ ਕ ਰੈ ਸੁ ਫੁ ਕ ਰ ਮੈ ॥ ਮਾ ਟ ਸ ਸੀ
 ਕਾ ਤਿ ਟਿ ਖੇ ਰਾ ਮ ਦਾ ਸ ਸੀ ਗ ਤਾਂ ਲੈ ਗੋ ਟਿ ਦ ਟ ਲੇ ਸੁ ਮੈ
 ਕੈ ਨ ਵੈ ਸੁ ਧਾ ਸਰ ਮੈ ॥ ੧੮ ॥ ਟਾਰਤਕ ਅ ਟਿ ਦ ॥ ੧ ॥

ਅਸਮਤਾ ॥੨॥ ਰਾਗ ॥੩॥ ਵੈਖਾ ॥੪॥ ਅਭਿਨਿਵੇਸ਼ ॥੫॥ ਕ
 ਲੇਸਾ ॥ ਅਬਕਬਿਤਾ ॥ ॥ ਅੰਸਰ ਪਛਾਨ ਗੁਰੂ ਅਮਰ
 ਬਖਾਨ ਕਰਕੇ ਸਤ ਬਰਖਾ ਮੁਹਮੈ ਆਪਨੀ ਜੁਬਰੀ
 ਆਈ ਨੀ ਰਾਮਦਾਸ ਕੇ ਬੁਲਾਏ ਪੁਨ ਦੇ ਨੇ ਪੁੰਡੁ ਭਾਖ ਮੇ
 ਬੁਦਈ ਰਿਵੇ ਰਾਮਦਾਸ ਧਰਹੈ ॥ ਮੇਹਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭੁਯੇ
 ਲਿਖੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਬੀਚ ਪਾਛੇ ਸ੍ਰੀ ਵਿਦੇਹ ਮੇ ਖਲੀ ਨੀ ਜੇ
 ਅਪਰਹੈ ॥ ਬੈਠ ਤੇ ਹੀ ਗਾਈ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਬਗੀ ਸੀ
 ਪ੍ਰਿਦਮ ਕਰਾਯੇ ਬਨਵਾਯੇ ਸੁਧਾ ਸਰਹੈ ॥ ੧੯ ॥ ਪਰ
 ਮਸੁ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰ ਲੈ ਕੇ ਸਾਬ ਸੰਗਤ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਇੰਦਵਾ
 ਲੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਬਰਹੈ ॥ ਅਮਰ ਸਰਾਏ ਹੁਲਸਾ
 ਏ ਅਤਿ ਪੀਤਿ ਯੁਤ ਤਾਲੁ ਹੁੰ ਖਟਾਯੇ ਹਰਿ ਮੰਦ ਬੀਚ
 ਕਰਹੈ ॥ ਸਦਨੁ ਹੁੰ ਪਾਏ ਸਾਜ ਉਚਿਤ ਸਜਾਏ ਪੁਨ ਪੁਰ
 ਪੈ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਅਨੁਪ ਦੀ ਨਿਵਰਹੈ ॥ ਮਹਿ ਮਾਮ ਹਾਨ ਯ
 ਕੀ ਲਿਖੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਬੀਚ ਯਾ ਤੇ ਕਹੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ॥ ਧੰਨ
 ਅਸੁਧਾ ਸਰ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥ ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕਵਿਭਾਈ
 ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਜੁ ਕ੍ਰਿਤ ਤਾਲ ਕੇ ਖਟਾਇ ਬੇ ਮੈ ਮਧ ਮੰਦ
 ਰਕੇ ਬਨਵਾਇ ਬੇ ਮੈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਰੂਪ ਕਬਿਤਾ ॥ ॥
 ਉਦੈ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਕੀ ਨੇ ਸੁਖ ਰਾਸੁ ਹੁੰ ਕੇ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਨਿ
 ਵਾਸ ਜਾ ਸਤਾਲ ਕੇ ਖਟਾਯੇ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਕ ਪ੍ਰਗਟਾਇ ਜੇ

ਤਉਦਿਤਉਦੋਤਨਿਜਸੁਧਾਰੁਪੂਰਿਮੰਧਿਮੰਦਰਸੁ
 ਹਾਮੇਰੈ॥ ਜੇਉਚਲਿਨਾਵੈਅਘਪੁਜਕੋਨਸਾਵੈਬੇਗ
 ਐਸੇਗੁਰੁਦਾਕਆਪਗ੍ਰਿਥਮੈਅਲਾਯੋਰੈ॥ ਆਪਉ
 ਕੋਰੁਪਧਾਰਗਜਤਹੈਨਿਵਿਕਾਰਸਸਿਜਮਿਗਿੰਦੁਭਾ
 ਰੁਭਵਕੋਮਿਟਾਯੋਰੈ॥੨੧॥ ਫਾਰਤੁਕ ॥ ਸਸਿਜਕੋਅ
 ਰਬੁਚੰਦਮਕੋਜਨਮੇਬੁਧਮਿਗਿੰਦਸਿੰਘ॥ ਸੁਗਮੇਰ॥
 ਪੁਨਨਵੀਨਕਬਿਤੁ॥ ॥ ਪਾਰਬਗੁਰੁਜੀਪਰਸੁਰ
 ਥੀਪੁਮਾਰਥੀਜੋਸਮੇਪਾਇਗਾਦੀਪੇਬਿਰਜਬੇਜੁ
 ਬਰਕੀਗਸਜਮੇਗੁਰੁਗ੍ਰਿਥਜੋਕਟੈਯਾਚਿਦਜਤੁਗ੍ਰਿਥਿ
 ਭਵਸਿੰਧਮਾਨੇਯੇਜਹਾਜਹੈਅਪਰਕੀਗਸਕਲਸ
 ਮਾਜਸੁਧਾਸਰਮੈਸਰਸਕੀਨੋਨਿਰਖਨਿਹਾਲਾਸਿੰਘ
 ਮੋਰੈਮੰਤਿਹਰਕੀਗਏਕਜੀਹਮੇਰੀਕੋਰੋਕੈਸੇਪੁਭਾਗਾ
 ਇਸਕੋਪਾਰਬਗੁਰੁਜੋਸੇਵਾਕੀਨੀਸੁਧਾਸਰਕੀ॥
 ੨੨॥ ਫਾਰਤੁਕ ॥ ਈਗੰਬਦੁਤਪੁਸੰਗੋਕਸੀਖੇਪਕਰੋਰੈ
 ਕਰੁੰਦਿਸਤਾਰਦੇਖਕੇਸੀਦੇਹਨੀਕਰੋਨੈਅਤੇਜਿਸਜਿਸਕਿਸੁ
 ਕਬਿੰਤਮੈਜਿਸਕਿਸੁਅੰਰਕਵੀਸੁਰਨੇਅਪਨੇਨਾਮਰੂਪੀਮੁਹਰ
 ਫਾਪਨਗੀਲਮਾਇਧਰੀਹੋਇਗੀਉਸਕਬਿੰਤਕਾਨਾਮਹਮਭੀਥੇ
 ਫਾਪਕਬਿੰਤਕਰਕੇਲਿਖਿਆਕਰੋਰੋਜੀ॥ ਅਬਬੇਫਾਪ
 ਕਬਿੰਤੁ॥ ॥ ਨਾਹੀਏਕਕਿੰਤੁਤੈਬਿਚਾਰੀਕੰਤੁਖਾਈ

੧੨

ਪਾਇਆ ਗਈ ਅਚਾਨ ਜਲ ਜਾਨ ਬਿੱਖ ਝਾਰੀ ਮੈਂ
 ਪਿਗਲ ਉਤਾਰ ਤਰ ਨਗਰ ਮਝਾਰ ਗਈ ਪਾਛੇ ਕੇਲ ਦੇ
 ਖਪਿਗ ਪਰੋ ਜਲ ਭਾਰੀ ਮੈਂ ਕਰਤ ਸਨ ਨ ਭਈ ਕੀ
 ਚਨ ਸੀ ਤਕੀ ਦੇਹ ਆਇ ਨਾਰਿ ਦੇਖਿ ਕਹੋ ਕਹਾਂ ਕੀਤ
 ਵਾਰੀ ਮੈਂ ਮੈਂ ਕੀਤ ਪਮਾਰੀ ਫੁ ਬਿਧਾਰੀ ਮੈਂ ਸਨ ਨ ਕਰ
 ਕੀ ਨ ਗਤਿ ਕਹੈ ਸੁਧਾ ਸਰ ਜੁ ਤਿਹਾਰੀ ਮੈਂ ॥ ੨੩ ॥ ਲੁ ਆਇ
 ਲੁ ਆਇ ਜਾ ਤੈ ਹੈ ਬਹੁ ਤਰ ਬ ਸਾਈ ਗੁਰੂ ਸਰ ਬ ਨ ਵਾਏ
 ਐ ਮਹਲ ਬਾਕੇ ਬਰ ਕੀ ॥ ਕਾਰੀ ਗਰ ਭਾਂਤ ਭਾਂਤਿ ਆਨੇ
 ਸਨ ਮਾਨ ਵੈ ਵੈ ਜੋ ਜੋ ਸਿਹ ਮਾਂਗ ਮੇ ਤਾ ਹਿ ਵੈ ਵੈ ਅਨੁ ਸਰ
 ਕੀ ॥ ਸੀ ਗੁਰ ਬ ਜਾਰ ਐ ਰ ਕਹਿ ਬ ਨ ਵਾਏ ਕਈ ਕੀਰ
 ਤਨ ਕਥਾ ਨ ਦੇ ਚੰ ਕੀ ਜੋ ਕੁ ਹਰਿ ਕੀ ॥ ਅੰ ਰ ਜੁ ਨ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਰ ਚੋ ਬਾ ਗਰੀ ਗ ਰਾ ਗ ਮਹਾਂ ਪੀ ਤਿ ਲਾਇ ਸੇ ਵਾ ਕਰ ਵ
 ਈ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੀ ॥ ੨੪ ॥ ਵਾਰ ਤਕ ॥ ਯਾ ਮੈ ਭੀ ਅਰਜ ਸ
 ਕਾ ਰਕਾਰ ਰੇ ਠੀ ਗੀ ਈ ਗਾਂ ਮਾਨੋ ਹੈ ਗਿ ਨ ਭੀ ਮੈ ਨਹੀ ਮਾਨੋ ॥ ਬ ਭੀ
 ਸੇ ਕ ਬਿ ਤਾ ॥ ॥ ਬਿ ਮਲ ਬ ਗੀ ਚੇ ਬਾ ਗ ਕੁ ਪ ਸਰ ਬ
 ਪਿ ਕਾ ਹੈ ਅਟ ਮਿ ਲੀ ਪ ਠਾ ਸੇ ਪ ਭਾ ਕਾ ਦੇ ਖਿ ਗੀ ਝੈ ਸੁ ਗ
 ਰੁ ਖ ਨ ਬ ਸ ਨ ਸ ਜੇ ਨ ਰ ਨਾਰਿ ਦੇ ਵੀ ਦੇ ਵ ਉ ਗ ਕੇ ਰ ਪ ਰ
 ਖ ਗੀ ਭੀ ਰ ਚਿ ਤ ਮੇ ਯੇ ਮੁ ਰਾ ਸੀ ਤ ਕ ਵਿ ਯਾਂ ਜੋ ਆਇ
 ਵਾਰਿ ਵੀ ਹੈ ਨਿ ਮੁ ਰ ਹੈ ਵਾਰਿ ਵ ਵ ਰ ਤ ਵੀ ਹ ਤਾ ਕੇ ਵੁ ਤ ਜ

ਲੜਈਤਾਪਦਾਪਖਾਪਜੁਪੁਜਾਪੁਗਾਅਗਾਅਾਅ
 ਖਖਾਅਮਾਸੁਗੀਅਨੀਕੋਜਿਤੋਸਮੁਦਾਅਸੁਗੀਸੀਪ
 ਦਾਸੋਤਾਂਅਰਥਬੋਧਪਾਅਪਾਅਾਚਾਅਚਾਪਧਾਅ
 ਥਾਅਨਿਜਾਨੀਦਮੈਸਮਾਅਸੰਤਖੁਸ਼ੀਮਿਗਰਾਅਸੁ
 ਧਾਸਰਨਾਅਨਾਅ॥੨੯॥ ਅਬਹਮਾਰੇਮਿਤ੍ਰਕਿ
 ਤਗੁਰਭਾਈਕੇਜੁਗਲਕਬਿੱਤਾ॥ ॥ਤੀਰਥਰਟਨ
 ਕੀਨੇਪਾਟਰੀਬਿਹੀਨਸਭਦੀਨੋਦਾਨਹਾਥੀਘੋਰਾਧ
 ਰਿਦਗਾਗਾਹੈ॥ਸੁਟਨਨਿਛੋੜਸੋਮਟਾਰਦਿਨਮਾ
 ਟਸਮੈਭਾਨਕੋਗਹਿਨਕੁਰਖੇੜਮਾਹਿਲਾਗਾਹੈ॥ਅ
 ਤਮਾਮਿਗੀਦਬਿੰਦਦਾਨਦੀਨੋਪੁਰਬੀਮੈਉਰਮੈਪ੍ਰਸੀ
 ਨਰਹਿਗਯੋਆਪਨਾਗਾਹੈ॥ਤੁਤੇਯੇਅਧਿਕਫਲ
 ਸੁਧਾਸਰਤੀਰਸੁਨੋਕੀਨੋਜਿਨਿਆਇਯਾਇਕਾਦ
 ਸੀਕੋਜਾਗਾਹੈ॥੨੯॥ਪੁਰਬਜਨਮਮਾਹਿਕੀਨੋਪੁ
 ਨਭਾਰੇਸਾਰੇਸੁਧਾਸਰਤੀਰਧਾਰਿਅਯੋਅਨਰਾਗਾ
 ਹੈ॥ਸਿੱਖਸੰਤਸਾਧਗੁਰੁਸਬਦਸੁਟਨਕੀਨੋਲੀਨੋ
 ਹਰਿਨਾਮਕਾਮਕੋਧਦੂਰਭੁਗਾਹੈ॥ਰਾਗੀਅੰਰਬਾ
 ਬੀਸੁਰਸਾਤੁਹੀਸੋਗਾਨਕਰੈਪੋਖਿਕੈਸਮਾਜਮਾਜ
 ਜਾਕੇਚੀਤੁਲਾਗਾਹੈ॥ਅਮਾਤਾਮਿਗੀਦਮਨਬਾਂਫੁਤ
 ਤਾਂਪਾਯੋਫਲਕੀਨੋਜਿਨਿਆਇਯਾਇਕਾਦਸੀਕੋਜ

ਗਾਏ॥੩੦॥ ਐਰਕਬਿੰਤ॥ ॥ਉਜਲਰੀਭੀਰਨੀ
 ਰਹਰਤਕਲੁਖਭੀਰਧੀਰਸੁਠਤੀਰਛੀਰਸਿੰਧਜੇ
 ਸੁਹਾਵਨੇ॥ਲਲਿਤਸੇਪਨਬਨੀਮੋਹਤਦੈਚਿੰਤਪਨੀ
 ਕਾਂਪੈਜਾਇਭੁਨੀਦੁਤਿਦੇਖੇਰਹਸਾਵਨੇ॥ਦੁਮਯੈਜੁ
 ਹਾਤੁਪਾਰਜਾਤੁਹੁੰਕੇਭਾਤੁਕਿਧੈਪੀਛੀਹੁੰਕਲੋਲੈਰਸ
 ਬੋਲੈਮਨਭਾਵਨੇ॥ਸਸਿਜਮਿਗੋਸਲੇਖਪੁਰਬਦਿ
 ਸੇਖਜਾਕੇਪਾਵਤਹੈਤੇਉਐਸੇਸੁਧਾਸਰਨਾਵਨੇ॥
 ੩੧॥ਰੀਗਹੁੰਤਰੀਗਅੰਗਭਾਰਤੀਕਾਲੀਦੀਸੰਗੋਗ
 ਮਤੀਗਾਪ੍ਰਯਾਗਮਾਨਸਰਭਾਵਤੇ॥ਕਾਂਸੀਕਾਤੀ
 ਨੈਮਖਾਰਦੁਾਰਿਕਾਐਹਰੀਦੁਰਕੁਰਖੇਤੁਬੰਦੀਚਾਰੁ
 ਐਕਿਦਾਰਗਾਵਤੇ॥ਗੋਦਾਵਰੀਐਧਿਧਾਮਮਥਰ
 ਮਾਪ੍ਰਿਗਮਦੇਵਥਲਗੁਨਗਾਮਸਿੰਧਜੇਗਸਮਾ
 ਵਤੇ॥ਸਸਿਜਮਿਗੀਦਫਲਪਾਵਤਹੈਬੀਚਕਲਿ
 ਜੇਉਚਲਿਆਇਨੈਕੁਸੁਧਾਸਰਨਾਵਤੇ॥੩੨॥ਸਿੰਧ
 ਹੁੰਪ੍ਰਸਿੰਧਜੈਸੇਪਾਰਦਕੇਮਾਰਬੇਕੋਟਾਰਿਬੇਕੋਰੋਗਜੈ
 ਸੇਸਿੰਧਤਾਤੁਨਰਕੇ॥ਕੋਹਰੀਸਕਾਸਪੁੰਜਕੰਭਿਨ
 ਕੋਤਾਸਜੈਸੇਦਾਰਿਦਬਿਨਾਸਜੈਸੇਲਛਿਤਾਤੁਤਰਕੇ॥
 ਪੰਨਗਪਲਾਤਾਤੁਕਸਪਕੋਭਾਤੁਦੇਖਤੁਈਤਾਪਖ
 ਪਜਾਪਜੈਸੇਏਕਹਰਿਕੇ॥ਸਸਿਜਮਿਗੀਦਭਾਨੁਤਮ

੧੬ ਕਨਦਾਨਜਸਤੁ ਸਾਅਘਹਾਨੁ ਗਤੁ ਨਾਏ ਸੁਧਾਸਰਕ
 ॥੩੩॥ ਗੁਨਨਿਨਿਧਾਨੁ ਪਰਿਪੂਰਨੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ਜਨੁ ਭਾਈ
 ਭੂਤ ਵਰਤ ਮਾਨੁ ਜੁਗਨੁ ਮੈ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ਕਾਟਿ ਕੈ ਕਲੇ ਸਲੇ
 ਸੁਪਾਯੈ ਹੈ ਸੁਰੇ ਸੁਪਦ ਗੁਰੁ ਉਪਦੇ ਸੁਰਿ ਦੇ ਸਾਚ ਕੈ ਸ
 ਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ਸੁਰਾ ਸੁਰ ਜੱਖੁ ਸਿਧਿ ਰਿਖਿ ਰਾਜ ਭੁਯੋ ਬਿਧਿ
 ਕਹਿ ਕਹਿ ਹਾਰੇ ਗੁਨੁ ਕਹਿ ਤਨੁ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ਪਰਮ ਕਲ
 ਯਾਨੁ ਭਏ ਮੇਖ ਕੇ ਪਾਨੁ ਤੇ ਉ ਸੁ ਸਿਜ ਮਿਗੋ ਸ ਜੇ ਉ
 ਸੁਧਾਸਰ ਨਾਏ ਹੈਂ ॥੩੪॥ ਟਾਰਤੁਕ ॥ ਜੈ ਸੇਈ ਗੰ
 ਇਸ ਕਬਿੱਤ ਕੀ ਪੁਥ ਮਤੁ ਕ ਕੇ ਤੀ ਜੇ ਆਠੇ ਕੇ ਨੋ ਵਰਣ ਪੁਤੀ ਤੇ ਹੇ
 ਤੇ ਹੈਂ ਪਰ ਆਠੀ ਹੈਂ ਵਰਤੁ ਮਾਨੁ ਕੇ ਰਕਾਰ ਕੋ ਜਲ ਤੁ ਬਕਾਨੁ ਆ
 ਈ ਹੋ ਟੇ ਤੇ ਬਿਤੁ ਗੁਤ ਦੇਖਨੀ ਜੈ ਸੇ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਆਦਿ ਕੇ ਕਬਿੱਤ ਮੈ
 ਅਰਜੁਨ ਕਾਰ ਕਾਰ ਜਾਨਣਾ ਤਥਾ ਮਧ ਆਂ ਤ ਕੇ ਕਬਿੱਤੋ ਮੇਂ ਸੀ ਸ
 ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਨਰ ਭਾਖਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਆਚਾਰ ਯੋ
 ਕੇ ਅੰ ਸੇ ਰਕਾਰ ਕੋ ਨਾਗਿਨ ਤੀ ਮੈਂ ਕਹੂੰ ਕਗਿਨ ਨੇ ਮੈਂ ਦੇਖਨੀ ॥ ॥
 ॥ ਕਬਿੱਤ ॥ ॥ ਪੁੰਤੁ ਤੁ ਕਲਿੰਤੁ ਸੁ ਬਚਿੰਤੁ ਰਸ ਰੰਗ
 ਚਾਟੁ ਆਨੰਦ ਸੈਂ ਭਾਟੁ ਸੁਖ ਕੀ ਦੇ ਸੇ ਬਿਤੁ ਏ ਹੈਂ ॥ ਧਨ
 ਤੁ ਕੀ ਬਿਧਿ ਸਿਧਿ ਠਾਂਦੀ ਕਰ ਜੇ ਰੇ ਦੁਰ ਉਜਲ ਸੁਜ
 ਸੁਧਾਯ ਕੀ ਨਲੋ ਕ ਗਾਇ ਹੈਂ ॥ ਚਾਰੀ ਪਕਾਰ ਮੇਖ ਪੇ

ਖਤ ਸੰਤੋਖ ਖੁਰ ਜੇਈ ਜੇਈ ਏ ਫੁ ਸੇਈ ਜੇਈ ਫੁ ਫੁ

ਪਾਇਓਂ ਮਨ ਬਚਕੁ ਮਜਨ ਪੀਤਿ ਗੀਤਿ ਚੀਤਿ ਆ
 ਨਿ ਸਸਿ ਜਮਿ ਗੀਦ ਜੇਉ ਸੁਧਾ ਸਰ ਨੁਇਓਂ ॥੩੫॥
 ਸੀਕਰ ਭਟਾਨੀ ਨੀਦ ਇੰਦੀ ਵਰ ਇੰਦੁਰਾਨੀ ਇੰਦਰਾ
 ਸਨਾ ਬਗਾਬ ਗੀਏ ਅਵਗਾਹ ਤੇ ॥ ਤਿ ਮਗ ਰਿਤਿ ਦਸੇ
 ਸਸਿ ਧਨਾ ਬ ਪੁ ਬਤੇ ਸ ਬਿੱਤਰਾਟ ਪੀਨ ਗੋਸ ਪੇਖ ਬੋਕੋ
 ਅਹਤੇ ॥ ਕ ਸ ਪ ਕ ਪ ਲ ਮੁ ਨਿ ਕੁੰ ਭੁ ਜ ਬ ਸਿ ਸੁ ਪੁ ਨ
 ਭਾਰ ਦੁ ਜ ਨ ਰ ਦਾ ਦਿ ਤੁ ਪ ਜੇ ਸ ਮਾ ਹ ਤੇ ॥ ਸ ਸਿ ਜ ਮਿ
 ਗੀਦ ਜਨ ਯਾ ਹੀ ਹੁੰ ਤੇ ਧ ਰੈ ਧ ਆ ਨ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਨੁ ਨ ਹੁੰ
 ਕੋ ਨਿੰ ਤੁ ਮ ਚਿੰ ਤਿ ਚਾ ਹ ਤੇ ॥ ੩੬ ॥ ਮੇ ਹੁ ਤ ਨ ਛ ਈ ਯਾ ਹਿ
 ਛ ਈ ਹੁੰ ਹ ਰ ਨ ਹਾਰ ਮੇ ਹੁ ਮ ਦ ਕਾਰ ਯਾ ਹਿ ਤ ਥੈ ਨ ਰ ਨ
 ਰ ਕੀ ਮੇ ਹੁ ਨਿ ਸਿ ਜੇ ਤਿ ਯਾ ਕੀ ਉ ਦਿ ਤ ਉ ਦੋ ਤ ਨਿੰ ਤੁ ਮੇ
 ਹੁ ਰਾ ਹੁ ਤਾ ਹ ਯਾ ਹਿ ਅ ਭੈ ਹੁੰ ਅ ਮ ਰ ਕੀ ਮੇ ਹੁ ਡ ਨ ਛੀ ਨ
 ਯਾ ਹਿ ਸੋ ਭ ਤੁ ਨ ਛੀ ਨ ਅ ਤਿ ਯਾ ਹਿ ਗੁ ਰ ਦੁ ਰ ਮੇ ਹਿ ਗੁ
 ਰੁ ਸੋ ਅ ਕ ਰ ਕੀ ॥ ਸ ਸਿ ਜ ਮਿ ਗੀਦ ਜਾ ਨ ਬਾ ਰਿ ਦ ਬ
 ਹ ਨੇ ਠਾ ਨ ਸੁ ਧਾ ਧ ਰ ਛ ਪੈ ਪੇ ਖਿ ਸੋ ਭਾ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਕੀ ॥
 ੩੭ ॥ ਪੁ ਰ ਨ ਪੁ ਕਾ ਸ ਜ ਕੋ ਹਾ ਰ ਕ ਅ ਵਾ ਸ ਜਾ ਮੈ ਠਾ ਠ
 ਕ ਰ ਜ ਤ ਰਾ ਸ ਮੇ ਹੈ ਮ ਤਿ ਹ ਰ ਕੀ ॥ ਚਾ ਮੀ ਕ ਰ ਚਾ ਰੁ ਚਿ
 ੩ ਪ ਰ ਮ ਪ ਵਿੰ ਡ ਨ ਗ ਭੁ ਖਿ ਤ ਬ ਚਿੰ ਤੁ ਹੁੰ ਬਿ ਤਾ ਨ ਬ
 ਨੀ ਜ ਰ ਕੀ ॥ ਸੁੰ ਦ ਰ ਅ ਲਾ ਪ ਚਾ ਰੁ ਬਾ ਜ ਤ ਸੀ ਗੀ ਤ

ਤਾਰ ਮੈ ਹੈ ਬਿ ਪੁਰਾਰਿ ਨ ਰਿ ਰੂ ਲੈ ਸੁ ਧਿ ਘਰ ਕੀ ॥ ਬੇਦੁ
 ਨ ਭੇਦ ਪਾਇ ਸੁ ਸਿ ਜ ਮਿ ਗੀ ਦ ਤ ਹ ਮੈ ਪੈ ਕ ਹੀ ਜਾਇ
 ਕੈ ਸੇ ਸੇ ਭਾ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਕੀ ॥ ੩੯ ॥ ਦੇ ਦ ਨ ਮੈ ਦੇ ਦ ਰ ਜ
 ਅ ਸੁ ਨ ਮੈ ਸਿ ਧ ਬਾ ਜ ਕੁ ਭਿ ਨ ਮੈ ਸੁ ਭ ਸਾ ਜ ਸੇ ਭ ਤ ਸੁ
 ਬ ਰ ਹੇ ॥ ਸਿ ਧਿ ਨ ਮੈ ਜੈ ਸੇ ਲੁ ਛਿ ਪ ਛਿ ਨ ਮੈ ਰਾ ਪ ਛਿ
 ਜ ਛਿ ਨ ਮੈ ਧ ਨੁ ਜ ਛਿ ਜੈ ਸੇ ਸ ਖਾ ਹ ਰ ਹੇ ॥ ਬੇ ਦ ਨ ਮੈ ਸਾ
 ਜਾ ਨੁ ਤੇ ਜ ਨ ਮੈ ਤੇ ਜ ਭਾ ਨੁ ਗੋ ਪ ਨ ਮੈ ਕ ਨ ਜੈ ਸੇ ਸੁੰ ਦ ਰ
 ਸੁ ਘ ਰ ਹੇ ॥ ਸੁ ਸਿ ਜ ਮਿ ਗੀ ਦ ਰੂ ਪ ਸੇ ਭ ਤ ਅ ਨੁ ਪ ਛ
 ਬਿ ਤੇ ਸੇ ਸ ਭ ਤੀ ਰ ਬ ਮੈ ਰੂ ਪ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਹੇ ॥ ੪੦ ॥ ਕ ਠਿ
 ਤੁ ॥ ॥ ਚੁ ਹੁੰ ਚਿ ਬਾ ਗ ਚਿ ਤੈ ਹੋ ਤੁ ਅ ਨੁ ਰਾ ਗ ਚਿ ਤੋ ਕੋ ਰਿ
 ਲਾ ਕੁ ਹ ਕ ਲ ਸੈ ਲ ਹਿ ਰੈ ਨ ਹ ਰ ਕੀ ਗ ਕੋ ਰਿ ਕੇ ਕਿੰ ਗੁ ਰ ਨ ਕ
 ਪਾਂ ਤਿ ਭੁ ਲੀ ਭਾਂ ਤਿ ਬ ਨੀ ਮੇ ਘ ਸਿ ਘ ਦੇ ਦ ਨ ਕੀ ਪਿ ਤੁ ਮ
 ਟ ਹ ਰ ਕੀ ॥ ਟਿ ਸ ਦ ਟਿ ਸ ਲ ਧਾ ਮ ਕਾ ਮ ਕੇ ਬ ਨਾ ਏ ਮ
 ਨੇ ਅ ਟ ਪੈ ਨਿ ਸਾ ਨ ਕ ਹੁੰ ਬੈ ਰਿ ਕਾਂ ਟ ਹ ਰ ਕੀ ॥ ਧ ਨ ਕ ਬ
 ਨ ਕ ਅ ਲਿ ਕੇ ਸ ਕੇ ਸ ਮਾ ਨ ਰਾ ਜੈ ਐ ਸੀ ਛ ਬਿ ਗੁ ਰੁ ਰਾ ਮ
 ਦਾ ਸ ਕੇ ਸ ਹਿ ਰ ਕੀ ॥ ੪੦ ॥ ਸਿ ਮਿ ਤਿ ਪੁ ਰਾ ਨ ਨਿ ਗ ਮ
 ਗ ਮ ਨਿ ਕ ਚ ਸਾ ਰ ਟਿ ਰ ਚ ਐ ਗੁ ਚਿ ਰ ਗੁ ਰੁ ਗੀ ਬ ਪ੍ਰ ਮ ਕ
 ਰ ਕੇ ॥ ਨ ਟ ਧ ਭ ਗ ਤਿ ਕਾ ਮ ਧੇ ਨੁ ਮ ਨੇ ਕਾ ਮ ਨਾ ਵੈ ਗ ਮ
 ਨ ਕਾ ਮ ਤੁ ਰੁ ਰ ਐ ਸੀ ਪ ਦਾ ਸੇ ਟ ਰ ਕੇ ॥ ਕ ਰੇ ਮੇ ਘ ਸਿ ਘ

ਹਰਿਮੰਦਰ ਟੈਕੀਰ ਰਚੇ ਚੌਰੇ ਈ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਦੁਰਪ
 ਲਦਰ ਕੇ ਸਿਵ ਪੈ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਕਾਸੀ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਦਾਸੀ
 ਕਰੀ ਜਮ ਤੇ ਮਦਾਸੀ ਭਏ ਦਾਸੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੇ ॥੪੧॥
 ॥ ਮਹਾਂ ਮਦਰਾ ਪੀ ਪਾਪੀ ਅੰਮਿਖ ਕੈ ਪ੍ਰਾਪੀ ਤਨ ਧੇਨੁ
 ਦਿਜ ਸ੍ਰਾਪੀ ਬੈਨ ਰਹੈ ਸਮ ਸਰ ਕੇ ॥ ਕਰੈ ਜਲ ਪਾਨ ਤੇ
 ਵਿਮਾਨ ਮੈ ਵਿਰਾਜ ਮਾਨ ਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸਨਾਨ ਕੀ ਨੇ
 ਸਰ ਕੇ ॥ ਕਹੇ ਮੇਘ ਸਿੰਘ ਸੂਰ ਲੋਕ ਸੂਰ ਲੋਕ ਬੇਧੈ ਨ
 ਕਨ ਟੀ ਰੋਕ ਤੀ ਨ ਰੁਕੈ ਆਗੈ ਸਰ ਕੇ ॥ ਨਰ ਕ ਹੈ ਜੀਤ ਚਿ
 ਤੁ ਗੁਪਤ ਕੇ ਚਿਤੁ ਠਾਰ ਮਿਤੁ ਸੁਤ ਚਿਤੁ ਟੈ ਚਰਿਤੁ ਸੁਧਾ ਸ
 ਰ ਕੇ ॥੪੨॥ ਭਾਖਾ ਭੂਖਨ ਚੰਦੋ ਮਕੇ ਬੇਛਾ ਪ ਕ ਬਿੱਤ
 ॥ ॥ ਚਮਨ ਚਰੂ ਘਾਂ ਚਾਰੁ ਚੰਚਰੀ ਕ ਚੋਰੈ ਚਿੱਤੁ ਕੋ ਕਿ
 ਲਾ ਕੁਹ ਕ ਬਿੱਤਿ ਚਿੱਤੁ ਕੀ ਹਲਾ ਦ ਈ ॥ ਕੋਇ ਅਵਿਲੋਕਿ
 ਛੁਬਿ ਲੋਕ ਲੋਕ ਸੋਭ ਦੇਤ ਸੋਕ ਹਰ ਬੇਕੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਮੈ
 ਕਲਾ ਦ ਈ ॥ ਤਾ ਮੈ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਪੁਰੀ ਦਰ ਕੇ ਪੁਰ ਕਹਾਂ ਰ
 ਚੋ ਮੈ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਸੇ ਸੁੰਦਰ ਭਲਾ ਦ ਈ ॥ ਉਚੀ ਅੰ ਸੁਰੀ
 ਗ ਮਟਾਰ ਵਿ ਕੋ ਤੁਰੰਗ ਰੁਕੈ ਸਾ ਸਿਕੇ ਕੁਰੰਗ ਨ ਕੀ ਚੋਂ ਕ
 ਰੀ ਚਲਾ ਦ ਈ ॥੪੩॥ ਸਿੰਘਾ ਵਿਲੋਕ ਨੀ ਕ ਬਿੱਤੁ ॥
 ॥ ਕਰ ਲੈ ਸੁਮਾਲਾ ਜ ਪੁਜਾ ਪੁ ਏ ਕੁ ਸੀ ਗੁਰੁ ਕੋ ਸੇ ਵੀ
 ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੁ ਕੇ ਧਮਾਨ ਰਿਏ ਧਰ ਲੋ ॥ ਧਰ ਲੈ ਕਰੈ ਗ

ਕਹਾ ਜਰਲੈ ਕਰੈ ਗੋ ਕਹਾ ਸੁਪਨ ਸਮਾਨ ਪੁਛ ਬੇਦਨ
 ਤੇ ਸਰਲੈ ਸਰਲੈ ਉਪਾਟੁ ਏਕ ਸੁਨੀਐ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ
 ਜੋਗ ਜਪ ਤੀਰਥ ਹੈ ਤਾ ਕੇ ਬਿਨ ਤਰਲੈ ਤਰਲੈ ਰੋ ਸਾ
 ਗਰ ਉਤਰਲੈ ਘਾਟ ਸੰਤ ਨ ਕੇ ਸੁੱਧ ਹੈ ਸਨਾਨ ਸੁਧਾ ਸ
 ਰ ਬੀਚ ਕਰਲੈ ॥੪੪॥ ਟਾਰਤਕ ॥ ਇਸ ਕੀ ਚੌਥੀ ਤੁਕ
 ਕੇ ਪ੍ਰਥਮ ਯਤਿ ਕੇ ਸਤਾਰਹਿ ਅੱਛੁ ਰੈ ਖੋੜ ਸ ਚਾਹੀ ਤੇ ਥੇ ॥ ਕ ਬਿਤ
 ॥ ਏਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਬਿਚਾਰ ਕਰਲੈ ਰੇ ਬੀਰ ਅੰਗੈ ਕਾਮ
 ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਾ ਸੋ ਤੂੰ ਲਗਾਐ ਕਰਗਾ ਤਾ ਤ ਮਾਤ ਕੁ ਤ ਸੁ
 ਤ ਆਤ ਕਾ ਮ ਕੋ ਉ ਨਾ ਹਿ ਸੁ ਠੇ ਸਭ ਯਗਾ ਗਯੇ ਨਿ ਸੁ ਠ
 ਹਿ ਗਾਐ ਕਰਗਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਅੰਸੀ ਦੇਹ ਦੁਲ ਭੁ ਨ ਪੈ
 ਹੈ ਫੇਰ ਦੀ ਨੀ ਜਿਨ ਦੀ ਨਾ ਨਾ ਬਤਾ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਐ ਕਰਗਾ ਹ
 ਸੀ ਕੀ ਨ ਬਾਤ ਮੁਕਿ ਦਾ ਸੀ ਹੋਇ ਜਾ ਤਿ ਪ੍ਰਾਤਿ ਕਰ ਇ ਸ
 ਨਾ ਨ ਗੁਰੁ ਮੰਦਰ ਮੇ ਆਐ ਕਰਗਾ ॥੪੫॥ ਟਾਰਤਕ ॥
 ਇਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਤੁਕ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮ ਯਤਿ ਮੈ ਦੁਰਲ ਭ ਕੇ ਰਕਾਰ ਕੋ ਰੇ ਠੀ ਮਾਨੇ
 ਹੁਏ ਭੀ ਸਤਾਰਹਿ ਅੱਛੁ ਰੈ ਖੋੜ ਸ ਚਾਹੀ ਤੇ ਥੇ ॥ ਯਾ ਤੇ ਬਿਤ ਹ ਤ ਮ
 ਕ ਬਿਤ ॥ ॥ ਸ਼ੀ ਨੀ ਸ਼ੀ ਨੀ ਸ਼ਾਲ ਰ ਸ਼ੇ ਰੇ ਖਾ ਦਾਰ ਸੁ ਲ
 ਤਿ ਹੈ ਸ਼ ਮ ਕ ਸੁ ਲਾ ਕ ਸ਼ਾਂ ਈ ਸ਼ਿ ਲ ਮਿ ਲਿ ਬ ਨੀ ਰ ਹੈ ॥ ਫੁ ਟੀ
 ਫ ਬਿ ਫਾ ਇ ਫੈ ਲ ਮੋ ਠਿ ਨ ਕੀ ਲ ਗੀ ਜਾ ਮੈ ਜੇ ਬ ਦਾਰ ਜਾ
 ਹਰ ਜ ਟਾ ਹਰ ਖ ਨੀ ਰ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਫੈ ਲੀ ਫ ਬਿ ਹੀ

ਗਮਨਿ ਮਾਨਕ ਕੀ ਸੁਹਪਤਿ ਹੁੰਕੀ ਮਤਿ ਸੋਭਾ ਮੈ ਸਨੀ
 ਰਹੈ। ਵੇਖੇ ਦੁਖ ਜਾਇ ਆਇ ਹੋਰ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈ ਐਸੀ
 ਗੁਰੁ ਗੀ ਬਜੂ ਪੈ ਚਾਂਦਨੀ ਤਨੀ ਰਹੈ॥੪੬॥ ਫਾਰਤਕ
 ॥ ਇਸ ਕੀ ਭੀ ਪ੍ਰਥਮ ਤੁਕ ਕੇ ਅੰਤ ਕੇ ਸਾਡ ਅੰਕ ਚਾਹੀ ਤੇ ਥੇ ਪਰ ਬਲਤੁ
 ਕਾਰ ਤੇ ਆਠਹੈ ਅੰਤ ਤੀ ਜੀ ਕੇ ਭੀ ਪਹਿਲੇ ਵਿਸਾ ਮਕੇ ਸਤਾਰਹਿ ਤੈ ਸੋ
 ਰਹ ਚਾਹੀ ਤੇ ਥੇ॥ ਅਥ ਜਬ ਦੇਕ ਸੰਤ ਬਾਤ ਬਕਾ ਬਨ
 ਹੂਆ ਬੇਛਾਪ ਕ ਬਿੱਤ॥ ॥ ਵੱਕੁ ਤੰਤੁ ਸੁੰਤੁ ਕਿ ਤਿ ਸੁਲ
 ਮੰਤੁ ਮਾਲੀ ਹੁੰਕੇ ਦੇਵਰ ਸੁੰਤੁ ਕਿ ਧੈ ਰੂਪ ਸੁਰਤੁ ਰੁਕੇ॥ ਇੰਦੁ
 ਫੱਤੁ ਦੀਰੁ ਕਿ ਧੈ ਟੇਕ ਬਹਿ ਮੰਤੁ ਹੁੰਕੀ ਦੁਸੁਨ ਕੇ ਦੀਰੁ ਬੇਕੋ ਦੀ
 ਰੁ ਅੰਤ ਕਰ ਕੇ। ਕੈ ਧੈ ਸੇ ਸ ਸੀ ਸ ਧ ਰ ਫੇ ਠਿ ਕੈ ਪ੍ਰਗਟ
 ਭਯੋ ਕਿ ਧੈ ਫਗੀ ਖੰਭ ਤਨ ਧਾ ਕੇ ਨਰ ਹਰ ਕੇ। ਵੇ ਵੀ ਕੇ
 ਕ੍ਰਿ ਪਾਨ ਕੈ ਸੋ ਪਾਨ ਨਾ ਕ ਜਾਨ ਬੇ ਕੀ ਵੇ ਖੋ ਧ ਰ ਧ ਯਾਨ
 ਏ ਨਿ ਜਾਨ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਕੇ॥੪੭॥ ਤਥਾ ਬੇਛਾਪ ਕ ਬਿੱਤ
 ॥ ॥ ਅੰ ਮਿ ਰ ਸੋ ਰ ਫ ਰ ਅ ਨੁ ਪ ਛ ਬਿ ਸੋ ਭ ਦੇ ਤ ਤ ਰ
 ਤ ਰ ਤਾ ਕੇ ਮ ਨ ਸੇ ਵ ਹੇ ਤ ਸ ਰ ਚਾ। ਕਿ ਤੇ ਚ ਰ ਸਾ ਰ ਮ ਹਿ
 ਹਿ ਸ ਨ ਕੀ ਮਾਲ ਕਿ ਤੇ ਅੰ ਸੋ ਸੁ ਰ ਰਾ ਜ ਪੁ ਰ ਸਾ ਜ ਏ ਖਿ
 ਅ ਰ ਚਾ। ਹ ਸੈ ਮਿ ਲੈ ਗਾ ਵੈ ਸੁ ਅ ਨੁ ਵੈ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਬੀ
 ਚਿ ਨ ਸੁ ਹੇ ਤ ਪਾ ਪ ਪੁ ਨ ਪ੍ਰੇ ਮ ਪੁ ਰੀ ਪ ਰ ਚਾ। ਸ ਬ ਦ ਕੀ
 ਸੇ ਵ ਕ ਕੀ ਸਿ ਖ ਨ ਕੀ ਸੰ ਗ ਤ ਕੀ ਸ ਜ ਨ ਕੀ ਸੋ ਭੁ ਹੇ ਤਿ

(17)

ਸਾਧਨਕੀ ਚਰਚਾ ॥੪੮॥ ਨੈਕਪਾਨਕੀਏ ਸੁਧਾ ਅਮ
 ਰਬਖਾਨੈ ਬੇਦ ਘਾਂ ਤੈਨਾਨ ਸੁਧਾ ਪਾਨਕਰੈ ਸੁਧਾ ਵਰ
 ਕੇ ਗੀਗਾ ਕੇ ਅਨਾਏ ਠਿਰ ਮਰਿ ਕੈ ਬੈਕੁੰ ਠ ਜਾਇ ਪਾ
 ਇ ਪਦ ਸੁਰ ਕੇ ਬਿਬਾਨ ਚਾਦਿ ਹਰਿ ਕੇ ਸੁਧਾ ਸਰ ਨਾਇ
 ਤਾ ਕੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਨਾਮ ਨਵਕਾ ਪੈ ਹੋਤੁ ਪਾਰਤੁ
 ਵਤਰ ਕੇ ਕਾਸੀ ਕੀ ਨਚਾਹ ਜਮ ਦੂਤ ਨ ਉਦਾਸੀ ਭਈ
 ਵਾਸੀ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਮੁਕਿ ਵਾਸੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੇ ॥੪੯॥
 ਕਬਿੱਤਾ ॥ ਕੈ ਸੋ ਸੁਧਾ ਸਰ ਜਾ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨ
 ਜਾਇ ਜਾਂ ਮਧਿ ਅਨੈ ਯਨ ਕੇ ਕਲ ਮਲ ਮਲੇ ਗਏ ॥
 ਦਿਜ ਕੇ ਦੁਖਾਰੇ ਹਤੁ ਆਰੇ ਮਹਾਂ ਮੁਦੁ ਗੁਦੁ ਤਾ ਕੇ ਦੋਖ ਦ
 ਗਦਿ ਕ ਫਿਨ ਸੇ ਵਲੇ ਗਏ ॥ ਸੁਕ ਫਿਨ ਖੁੜ ਹਰਿ ਪਠਿ
 ਤੁਪੁਨੀ ਤ ਭਏ ਤੁ ਆਗ ਕੈ ਕੁਸੀ ਗ ਸਰ ਸੰਗ ਤੁ ਲੇ ਤੁ
 ਏ ॥ ਕਾਗ ਨ ਤੇ ਹੀ ਸ ਫਿਰ ਹੀ ਜਨ ਤੇ ਪਰ ਮਹੀ ਸ ਬੁੱਮ
 ਅੰ ਸ ਦੈ ਕੈ ਗੁਰ ਪੁਰ ਕੈ ਚਲੇ ਗਏ ॥੫੦॥ ਵਾਰਤਕ
 ॥ ਯਾ ਕੀ ਪਹਿਲੀ ਤੁਕ ਮੈ ਏਕ ਅਛਰ ਵਧੀ ਕ ਵੂਜੀ ਐ ਅਨਿਰ ਵ
 ਚਨੀ ਤੀਜੀ ਕਾ ਤੁਕਾਂਤੁ ਚੌਥੀ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਯਤੁ ਕੇ ਗਿ ਵ ਕੇ ਦੇ ਖਲੇ ਟੇ
 ॥ ਤੁਕ ਬਾਬਾ ਮੇਰਾ ਆਵਨ ਜਾਨ ਰਹਿ ਿ ॥ ਇ ਸ ਤੁਕ ਕੇ ਅਠਿ
 ਪ੍ਰਾਪ ਸਾ ਬ ਕ ਬਿ ਤ ਕੇ ਅੰ ਤ ਕੇ ਯ ਤ ਕੇ ਅਛ ਰ ਕੇ ਅ ਰ ਬ ਕ ਪ੍ਰ ਸ ਪ
 ਰ ਬ ਡੁ ਟਿ ਰੇ ਧ ਠੈ ॥ ॥ ਅ ਬ ਸੀ ਸੁ ਕ ਟਿ ਗੁ ਲ ਜੁ ਕ੍ਰਿ ਤ ਕ

ਬਿਤਾ ॥ ॥ ਵਾਸੈ ਸੁਰ ਹੁੰਤੈ ਆਂ ਤੈ ਸਾਧ ਸੁਰ ਯੁਤ ਸਾਜੈ
 ਸੁਧਾ ਉਹਾਂ ਹਾਂ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੇ ਵਰ ਸਹੈ ॥ ਪਾਨ ਕਿਯੇ ਟਾ
 ਕੇ ਹੋਤ ਅਮਰ ਸਮਰ ਦੈ ਕੈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਯਹਿ ਸਭ ਕੇ
 ਪਰ ਸਹੈ ॥ ਗੁਲ ਕਵਿ ਯੇ ਗਿਨ ਕੋ ਦੁਰਲਭ ਮਹਾਂ ਹੈ ਵ
 ਹਿ ਯੋਗੀ ਭੋਗੀ ਦੁਹੁਨ ਕੋ ਹੋਤੁ ਆਂ ਹਰ ਸਹੈ ॥ ਹੁੰਦੈ ਹ
 ਰਿ ਮੰਦਰ ਆਂ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੰਦਰ ਹੈ ਯਾ ਤੇ ਗੁਰ ਪੁਰ ਸੁਰ
 ਪੁਰ ਤੈਂ ਸਰ ਸਹੈ ॥ ੫੧ ॥ ਵਾਰ ਤਕ ॥ ਯਮੈ ਦੁਰਲਭ
 ਕਾ ਗਾਰੇ ਠੀ ਹੈ ॥ ਕ ਬਿੰਤੁ ॥ ॥ ਕੈ ਯੋ ਕ ਲਿ ਪਾਤ ਕੀ
 ਨ ਤਾਰ ਬੇ ਕੋ ਦੁਗਾ ਵਤੀ ਸਾਗਰ ਤੇ ਕਾਨੁ ਫੇਰ ਧਰੀ ਹੈ
 ਨਿਕਾਰ ਕਰਾ ਕੈ ਯੋ ਮਯਨ ਕ ਮਹੀ ਰੁਹਨ ਸਮੇਤੁ ਆ
 ਯੋ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਕੀ ਸੁਰਨ ਚਿ ਤਿ ਧਾਰ ਕਰਾ ਗੁਲ
 ਕਵਿ ਕੈ ਯੋ ਨਿਜ ਛਾ ਆ ਡੇ ਰਿ ਆ ਯੋ ਹੁੰਦੈ ਸੈਲ ਕੋ ਸੁ
 ਮੇਰ ਸੋ ਗਯੋ ਹੈ ਟਿਕ ਹਾਰ ਕਰਾ ਕੈ ਯੋ ਸੁਧਾ ਸਰ ਪੈ ਸੁਧ
 ਹਿ ਸੁਰ ਠ ਮੰਦਰ ਸੈ ਗ ਕੋ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਪੁਰੰਦਰ ਨੇ ਪ
 ਯਾਰ ਕਰਾ ॥ ੫੨ ॥ ਯਮੈ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਕਾ ਗਾਰੇ ਠੀ ਤੈ ਦੋ ਪਸੀ
 ॥ ਕ ਬਿੰਤੁ ॥ ॥ ਹਾ ਸੀ ਗਈ ਭੂਲ ਜਮ ਦੁਤ ਨ ਉਦਾ
 ਸੀ ਭਈ ਪਾਪ ਕੀ ਕਲਾ ਸੀ ਨਾਂ ਤੁਲਾ ਸੀ ਕਰੈ ਡਰ ਕੋ
 ਸੁਤੋ ਮਕੀ ਅਟਾ ਸੀ ਜਹਾਂ ਧਰਮ ਕੀ ਪਾਟਾ ਸੀ ਦਾਨ ਪੁ
 ਨ ਕੀ ਛਟਾ ਸੀ ਸੋ ਕਨਾ ਸੀ ਦੀ ਨ ਤਰ ਕੋ ਗੁਲ ਕਵਿ

ਖਾਸੀ ਧੁਨਿ ਬੇਦਕੀ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਮਹਾਂ ਨਾਰੀ ਕਮਲਾਸੀ
 ਭਾਸੀ ਰੂਪ ਮੈਨ ਨਰਕੇ ॥ ਕਾਸੀ ਕੀ ਨਚਾਹ ਅਬਿਨ
 ਸੀ ਹੈ ਮਟਾਸੀ ਭਏ ਦਾਸੀ ਕਾਰਿ ਰਾਖੈ ਮੁਕੁ ਵਾਸੀ ਸੁ
 ਧਾਸਰ ਕੇ ॥ ੫੩ ॥ ਵਾਰਤੁਕ ॥ ਯਾ ਮੈ ਧਰਮ ਕਾਰਾ
 ਰੇ ਫੀ ਮਾਨੋ ਹੁਓ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮੁਕੁ ਕਾ ਕੱਕ ਤੱਤਾ ਸੁਤਕਾ ਹੈ ॥ ॥
 ਕਬਿਤਾ ॥ ॥ ਮੇ ਦੋ ਕੋ ਨਿਕਰ ਤੰਗ ਤੇ ਜਨ ਕੋ ਕਰ ਰਾਖੈ
 ਸਭ ਕੋ ਵਕਰ ਵਰ ਦਾਈ ਹਰਿ ਕਰ ਹੈ ॥ ਜੋਰ ਜੇ ਬਦਾ
 ਗੀ ਜਾ ਕੀ ਜਗਰ ਮਗਰੋ ਹੋ ਤਿ ਨਗਰ ਵਿਗਾਜੈ ਸਾਧੁ
 ਕੁਲ ਪੁਜਿ ਤਰ ਹੈ ॥ ਗੁਲ ਕਵਿ ਹਰ ਹੈ ਹਮੇ ਸਹੀ ਕਲੇ
 ਸਸਰ ਸੀ ਪਤਿ ਕੋ ਧਰ ਹੈ ਗਗੀ ਬ ਪਰ ਵਰ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ
 ਕੋ ਗੀ ਬ ਵਰ ਹੈ ਪੁਸਿ ਧ ਸੁਰ ਤਰ ਹੈ ਕੋ ਨ ਤਾ ਕੇ ਸਰ ਹੈ
 ਅਨੁ ਪ ਸੁ ਧਾ ਸਰ ਹੈ ॥ ੫੪ ॥ ਬੇ ਛਾ ਪ ਕ ਬਿੰਗਾ ॥ ॥
 ਕੰਚ ਨ ਸਿ ਘਾ ਸਨ ਬਗਾ ਸਨ ਸੀ ਗੀ ਬ ਜੁ ਕੋ ਬੈ ਠੇ ਢਿ
 ਗੀ ਬੀ ਪਾ ਢਿ ਪਾ ਠੇ ਕੋ ਸੁ ਨਾ ਵ ਤੇ ॥ ਬ ਤੇ ਬ ਰ ਤਾ ਗੀ
 ਜੋ ਗ ਜੋ ਗ ਅਨੁ ਗਾ ਗੀ ਤਾ ਗੀ ਸੁ ਨੇ ਬ ਚ ਨਾਂ ਮਿ ਤ ਸੁ
 ਮਨ ਮੈ ਬ ਸਾ ਵ ਤੇ ॥ ਗਾ ਵ ਕ ਮੈ ਮਣੀ ਜ ਕੋ ਛੱਤੁ ਸੁ
 ਬਿ ਗਾ ਜੈ ਬ ਰ ਕ ਰ ਲੀ ਨੇ ਚਾ ਮ ਰ ਸੀ ਗੀ ਬ ਕੋ ਦੁ ਗ ਵ
 ਤੇ ॥ ਧੁ ਪ ਵੀ ਪ ਫੁ ਲ ਸੁ ਭ ਆ ਰ ਤੀ ਉ ਤਾ ਰੇ ਨਿ ਤ ਸੀ ਖ ਨ
 ਕੀ ਧੁ ਨਿ ਘ ਠ ਨਾ ਵ ਕੋ ਬ ਜਾ ਵ ਤੇ ॥ ੫੫ ॥ ਸੁੰਦਰ ਸ

ਭਾ ਕੇ ਬੀਚ ਸੁੰਦਰ ਸੁਜਾਨ ਬੈਰੇ ਕਰੈ ਕਲਿ ਗਾਨ ਸੇ
 ਗੁ ਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵਨੀ। ਬਾਜਤ ਸੀ ਗੀਤ ਤਾਰ ਰਗ
 ਰਾਗ ਨੀ ਉਚਾਰ ਆਸਾ ਉਕੀ ਟਾਰ ਪੜੈ ਆਸਾ ਕੈਂ ਪੁ
 ਜਾ ਵਨੀ। ਮਧੁਰ ਮਧੁਰ ਧੁਨੀ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਬਜਾਵੈ ਗੁ
 ਨੀ ਸਿਰੀ ਦੇ ਸਤਾਰ ਸੁਰ ਲਾਗਤਿ ਸੁਹਾ ਵਨੀ। ਕਹੈ
 ਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਾਮ ਸਫਲੇ ਹੈਂ ਸਭੀ ਕਾਮ ਐਸੇ ਗੁਰੁ ਧਾ
 ਮ ਕੈ ਜੁ ਸੇ ਵੈ ਲਾਇ ਭਾ ਵਨੀ। ੫੬॥ ਐਸੇ ਸੁ ਧਾ ਸ
 ਰ ਮਾ ਹਿ ਨਾਇ ਸਭੁ ਪਾਪ ਜਾ ਹਿ ਕੀਏ ਜਬ ਪਾਨ ਤਬ
 ਦੁਖ ਨ ਕੀ ਗਨਿ ਹੈ। ਤਾ ਹਿ ਤੁਰ ਕਰੇ ਬਾ ਸਤ ਕੈਂ ਭਵ
 ਨਾ ਹਿ ਪਾ ਸਿ ਲਹੇ ਸੁਖ ਰਾ ਸਿ ਮਾ ਨੇ ਸਭੁ ਗੁਨ ਖਾ ਨਿ
 ਹੈ। ਗੀ ਗੋ ਗੋ ਮਤੀ ਪ੍ਰਯਾ ਗ ਤੀ ਰਬ ਉਦਾਰ ਜੇ ਤੇ ਕਾਲ
 ਪਾਇ ਦੇ ਤ ਫਲ ਬੇ ਦੇ ਯੈਂ ਬ ਖਾ ਨ ਹੈ। ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਸੇ ਵੈ
 ਜੇ ਈ ਜੀ ਵਨ ਮੁਕਤ ਸੋ ਈ ਯਾ ਮੈ ਨਾਂ ਸੀ ਦੇ ਹ ਕੇ ਈ
 ਸਦ ਫਲ ਜਾ ਨ ਹੈ। ੫੭॥ ਉਚੀ ਹੈ ਅਟਾਰੀ ਭਾਰੀ
 ਬਿ ਬਿ ਧਿ ਬਿ ਧਾ ਨ ਟਾਰੀ ਤਾ ਮੈ ਚਿੱਤ ਕਾਰੀ ਕਾਰੀ ਗ
 ਰ ਕੀ ਸੁ ਧਾਰੀ ਹੈ। ਕਿੰ ਗੁ ਰ ਨ ਪਾਂ ਤਿ ਭਾਂ ਤਿ ਭਾਂ ਤਿ ਸੋ ਬਿ
 ਰਾ ਜੇ ਛ ਬਿ ਕਲ ਸੋ ਕੀ ਕਲਿ ਤ ਲਾ ਲਿ ਤ ਦੇ ਖੀ ਭਾਰੀ
 ਹੈ। ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਬਾਰੀ ਜਹਾਂ ਨਾ ਗੀ ਨਾ ਗੀ ਬੈ ਠਿ ਬੇ ਕੀ
 ਚੈ ਕਰ ਐ ਛ ਜੇ ਛਾ ਤ ਹੇ ਮ ਮ ਈ ਸਾ ਗੀ ਹੈ। ਚੂ ਨੀ ਐ ਰ

ਪੰਨ ਮੋਤੀ ਹੀਰ ਨ ਜੜ੍ਹਿ ਆਤਿ ਜਗ ਮਗ ਜੇਤਿ ਜ
 ਕੀ ਲਾਗ ਭਿ ਸੁਖ ਮਾਰੀ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥ ਕਨਕ ਕੇ ਖੰਭ
 ਸਭ ਫਾਸਤ ਹੈ ਕਨਕ ਹੈ ਕੀ ਬੀਚ ਬੀਚ ਗੁਲ ਫੁਲ
 ਤ ਮੈ ਜੋ ਲਗਾ ਏ ਹੈ ॥ ਚਾਰ ਚਾਰ ਲਗੇ ਦਰ ਹਾਟ ਕ
 ਕ ਪਾਟ ਬਰ ਸੁੰਦਰ ਅਨੁ ਪ ਕਰ ਪੜ੍ਹ ਦੇ ਝੁਕਾ ਏ ਹੈ ॥
 ਜਗੀ ਕੀ ਬਿਤਾਨ ਤਨੀ ਹੀਰ ਮੋਤੀ ਲਾਲ ਮਨੀ ਪਾਂਤਿ
 ਨ ਕੀ ਪਾਂਤਿ ਜਹਾਂ ਸਬ ਜੇ ਝੁਕਾ ਏ ਹੈ ॥ ਅੱਧ ਹੈ ਕੇ ਦਰ
 ਮਾਹਿ ਦਰ ਪਨ ਲਗੇ ਤਾਹਿ ਉਪ ਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ਪੇ
 ਖ ਮਨ ਭਾ ਏ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥ ਬਰੇ ਬਰ ਰੂਪ ਆਇ ਸੀ
 ਸਕੋ ਨਿ ਵਾ ਵੈ ਤਾਹਿ ਤਾਹਿ ਕੀ ਚਰਨ ਪੂਰਿ ਭਾਲ ਕੋ
 ਲਗਾ ਵਤੇ ॥ ਕਰੇ ਪਰ ਕੁ ਮਾ ਕਰ ਜੇਰ ਵੇ ਉ ਠਾਂ ਢੇਰ
 ਪੈ ਲਾ ਵੈ ਜੁ ਕੜਾਹੁ ਅਰ ਦਾ ਸਕੋ ਕਰਾ ਵਤੇ ॥ ਸੀ ਗੁ
 ਰ ਪੁ ਤਾ ਪ ਆ ਜੁ ਪਾ ਯੋ ਵੇ ਸ ਦੇ ਸ ਰਾ ਜੁ ਸੋ ਬੁ ਸਭ ਗ
 ਏ ਰਾ ਜੁ ਵੈ ਵੈ ਨ ਪਾ ਵਤੇ ॥ ਭੁਨੈ ਸੁ ਪ ਕਾ ਸ ਰਾ ਮ ਪੁ
 ਰ ਨ ਸੁ ਹੇ ਭ ਕਾ ਮ ਮੈ ਸੇ ਗੁ ਰ ਪਾ ਮ ਮੈ ਜੁ ਪ੍ਰੀ ਠਿ ਕ ਰ ਅ
 ਵਤੇ ॥ ੬੦ ॥ ਆ ਛੀ ਰੀ ਠਿ ਗ ਮਾ ਨੀ ਆ ਵੈ ਬਰੇ ਸਨ
 ਮਾ ਨ ਪਾ ਵੈ ਗੀ ਥ ਕੇ ਸ ਮੀ ਪ ਬੈ ਠਿ ਗ ਮਾ ਨ ਕੋ ਜੁ ਨਾ ਵ
 ਤੇ ॥ ਸ ਬ ਦ ਕ ਰੈ ਉ ਚਾਰ ਤਾ ਹੀ ਕੋ ਕ ਰੈ ਵਿ ਚਾਰ ਕੀ ਨੇ
 ਨਿ ਰ ਪਾਰ ਪ ਵ ਅ ਰ ਥ ਬ ਤਾ ਵ ਤੇ ॥ ਬੇ ਦ ਮੈ ਪੁ ਰਾ ਨ

ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਨ ਕੀ ਲਾਵੈ ਸਾਖ ਯੁਕਤੀ ਅਨੇਕ ਵਿਸ
 ਟਾਂ ਤੋ ਕੇ ਜਨ ਵਤੇ ॥ ਸੀ ਗੁਰੁ ਸਿੰਘ ਤ ਗੁਰੁ ਬੁਧੀ ਮੈ
 ਕਰੈ ਅਗੁਰੁ ਸੋਈ ਗੁਰੁ ਮਲ ਵਤ ਸਤੁ ਮੈ ਵਿਖਾਵ
 ਤੇ ॥ ੬੧ ॥ ਅੰਦਰ ਕੀ ਓਰ ਚਾਰੇ ਫਰਸ ਬਨ ਉਜਾਰੇ
 ਸ੍ਰੇਤ ਪੀਤ ਲਾਲ ਕਾਰੇ ਫਟਕ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ਚਾਂਦ
 ਨੀ ਚੰਦੇ ਏ ਜਾਨ ਦੁਰ ਮੈ ਵਿਯੇ ਹੈ ਤਾਨ ਸੁਰਨ ਸੁਰੇਖੇ
 ਤਾਰਿ ਸੋਭਤ ਸੁਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ਬੀਚ ਬੀਚ ਕੰਚਨ ਕੇ ਬੰਗੁ
 ਲਾ ਸੁਧਾਰੇ ਸਾਰੇ ਤੇਜ ਪੁੰਜ ਟਾਰੇ ਛੁਬਿ ਗਟਿ ਕੀ ਸੁਪ
 ਏ ਹੈਂ ॥ ਅੰਸੋ ਬਨ ਸੇਤੁ ਭਵਤਾਰ ਬੋਕੇ ਹੇਤੁ ਬਰਜੇ
 ਉਲਾਂ ਪਿ ਗਾਏ ਹਰਿ ਜੁ ਕੇ ਮਨੁ ਭਾਏ ਹੈਂ ॥ ੬੨ ॥ ਦੁ
 ਰਸ ਨੀ ਦੁਰ ਮਾਹਿ ਰਜਤ ਕਪਾਰ ਤਾਰਿ ਉਪਮਾ ਕ
 ਹੀ ਨ ਜਾਇ ਕੋ ਨ ਸਮ ਗਾਈਏ ॥ ਪੁਰਤ ਨਿਸਾਨ
 ਅੰ ਬਜੀ ਡੀ ਗਣ ਬੈਠੇ ਜਾਨ ਤਾਨ ਲੈ ਬਜਾਵੈ ਮੁਨਿ
 ਮਨ ਕੋ ਚੁਗਾਈਏ ॥ ਬਾਜਤ ਪੁਆਲ ਸੁਧ ਦੇਤ
 ਸੁਭ ਦਰਸ ਕਾਲ ਸ੍ਰੀ ਡੇ ਕੇ ਸਮੀ ਪਜਾਇ ਸੀ ਸੋ ਕੋ
 ਨਿਵਾਈਏ ॥ ਭੁਨਤ ਪੁਕਾ ਸਗਮ ਪੁਰਨ ਸੁਹੇਤ
 ਕਾਮ ਅੰ ਸੇ ਸੁਖ ਧਾਮ ਮੈ ਸੁਨਿ ਤ ਅ ਚਿੰ ਤ ਅ ਲਾਈ
 ਏ ॥ ੬੩ ॥ ਫਾਗੁਰੁ ॥ ਯਾ ਮੈ ਦਰਸ ਕਾਰਾ ॥
 ਕ ਬਿੰਤੁ ॥ ॥ ਸੁਧਾ ਸਰ ਬਾਸੀ ਸੁਖ ਗਾਸੀ ਦੁਖ

ਨਾਸੀ ਭਏ ਲਖੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਿਜ ਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਤੇ। ਭਏ ਮੋਖਦਾਸੀ ਐ ਮਦਾਸੀ ਜਮਹਾਸੀ ਕਰੈ ਬਿ
 ਸੁਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹੈ ਨਿਰਾਸੀ ਪੁਨ ਪਾਪ ਤੇ। ਲੋਕ ਜਸ
 ਗਾਸੀ ਪਰ ਲੋਕ ਆਸ ਤਾਸ ਨਾਸੀ ਦੇਹ ਤੇ ਉਦਾਸੀ
 ਜੇ ਖਲਾਸੀ ਤੀਨ ਤਾਪ ਤੇ। ਬਰੇ ਹੈ ਬਿਲਾਸੀ ਉਰ
 ਭਾਸੀ ਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਬੋਧ ਉਦੇ ਤੇ ਜਗਾਸੀ ਤਮ ਨਾਸੀ
 ਰਾਮ ਜਾਪ ਤੇ। ੬੪। ਐ ਸੇ ਹੈ ਹੁਲਾਸੀ ਜੋ ਚੋ ਗਾਸੀ
 ਭੀ ਤ ਨਾਸੀ ਜਾ ਕੀ ਐ ਮੋਖਦਾਸੀ ਮੁੱਖ ਮੋਖ ਕੇ ਉਪ
 ਸੀ ਹੈ। ਦੁਬਿਧ ਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਭਟ ਪਾਸੀ
 ਨਹਿ ਆਤਮ ਬਿਲਾਸੀ ਕਰੈ ਬੋਧ ਮੋਖ ਗਾਸੀ ਹੈ।
 ਜਮ ਕੀ ਤਲਾਸੀ ਤੇ ਖਲਾਸੀ ਸੁਧ ਬਾਸੀ ਭਏ ਅ
 ਨਭੈ ਸੁ ਤੇ ਤ ਸੁ ਅਨੰਦ ਪਨ ਰਾਸੀ ਹੈ। ਰਾਮ ਪਰ
 ਕਾਸੀ ਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਗਮਾਨ ਰਾਸੀ ਕਰੈ ਐ ਸੇ ਪੁਰ ਬ
 ਸੀ ਓ ਕੀ ਦਸ ਪਰ ਕਾਸੀ ਹੈ। ੬੫। ਕੇ ਉਗ ਜਯ
 ਰਾ ਮਾਂ ਗੈ ਰੇ ਰ ਕੀ ਜ ਲੋ ਚ ਨੀ ਕੋ ਕੇ ਉ ਛੈ ਲ ਛੈ ਰਾ ਮਾਂ
 ਗੈ ਰਾ ਜ ਸਾ ਜ ਜ ਰ ਕੇ। ਓ ਦੁ ਬੇ ਕੋ ਜੋ ਰ ਬੇ ਸ ਬਾ ਦ
 ਲਾ ਕੇ ਮਾਂ ਗੈ ਕੇ ਉ ਕੋ ਉ ਕ ਹੈ ਤੇ ਰ ਮੈ ਚ ਲਾਂ ਉ ਮਾਰ ਮ
 ਰਿ ਕੋ। ਪ੍ਰਤਾ ਪਾ ਸੀ ਯ ਮਾਂ ਗ ਬੇ ਹ ਮਾਰੇ ਸੁ ਨ ਲੀ ਜੈ
 ਬਿ ਧਿ ਕੀ ਜੋ ਕਾ ਮ ਵੇ ਈ ਪੈ ਨ ਦੀ ਜੈ ਐ ਰ ਬ ਰ ਕੀ।

ਸਦਾ ਸਤ ਸੰਗ ਰੰਗ ਰਹੈ ਰਾਖੁ ਨਾ ਬਜੁ ਸੋ ਵਿਦ ਯਾ ਕੀ ॥ ੨੯ ॥
 ਉਮੰਗ ਅੰਨਿ ਵਾਸੀ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੇ ॥ ੬੬ ॥ ਯਾ ਕੀ
 ਭੀ ਭੀ ਜੀ ਕੇ ਖੇੜ ਸ ਵਰਣੀ ਯਤਿ ਮੈ ਸਤਾਰ ਅਫੁ ਹੈ ਆਠੇ ਰ
 ਚੁਠੇ ਕੇ ਪੰਤੂ ਤੇ ਸੇ ਦੁਕਾ ਹੁ ਆ ਹੈ ॥ ਅਥ ਬੇ ਛਾਪ ਕ ਬਿੱਤੁ ॥
 ॥ ਕੀ ਬੋ ਕਛੁ ਚਾ ਹੈ ਕਰੁ ਸੇ ਵਾ ਸਾ ਪ ਸੰਗ ਤ ਕੀ ਪਰ
 ਯੇ ਈ ਚਾ ਹੈ ਚਲ ਸਾ ਪ ਸਰ ਨਿ ਪਰੁ ਰੇ ॥ ਲੁ ਰ ਬੋ ਚ
 ਹੈ ਤੋ ਲੁ ਰੁ ਕਾ ਮ ਕੋ ਪ ਸੰ ਤੁ ਨ ਸੇ ਹ ਰ ਬੋ ਚ ਹੈ ਤੋ ਹ ਰਿ
 ਨਾ ਮ ਧ ਨੁ ਹ ਰੁ ਰੇ ॥ ਬੈ ਠ ਬੋ ਚ ਹੈ ਤੋ ਬੈ ਠੁ ਸੁ ਜ ਨ ਸ ਭ
 ਕੇ ਬੀ ਚਿ ਪ ਦੁ ਬੋ ਚ ਹੈ ਤੋ ਗੁ ਰੁ ਗੀ ਬ ਜੁ ਕੋ ਪ ਰੁ ਰੇ ॥ ਚ
 ਖ ਬੋ ਚ ਹੈ ਤੋ ਚਾ ਖ ਬੈ ਨ ਗੁ ਰੁ ਮੀ ਰੇ ਫ ਲ ਨੁ ਨ ਕੀ ਚਿ
 ਚਾ ਹੈ ਚ ਲ ਨਾ ਵ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਕੇ ॥ ੬੭ ॥ ਅਰ ਜਾ ਤ
 ਅੰਗ ਨ ਕਾ ਲਿ ਲ ਕੇ ਵ ਕ ਟਿ ਜਾ ਤ ਫ ਟਿ ਜਾ ਤ ਫਿ ਕ
 ਰ ਦ ਰਿ ਵ ਘੋ ਰ ਘ ਟ ਜਾ ਤੁ ॥ ਲ ਰ ਜਾ ਤ ਲੋ ਰੁ ਲਾ ਗ
 ਰਾ ਗ ਵੈ ਖ ਵ ਟ ਜਾ ਤ ਫ ਟ ਜਾ ਤ ਫ ਲ ਫਿ ਵ ਉ ਨ ਤਾ
 ਉ ਚ ਟ ਜਾ ਤੁ ॥ ਪੰ ਤੁ ਪੁੰ ਡ ਗੀ ਕ ਭ ਨੈ ਭੁ ਮ ਭੁ ਰ ਝ ਟ ਜਾ
 ਤ ਰ ਟ ਜਾ ਤ ਜ ਮ ਡੁ ਰ ਦੁ ਖ ਤ ਰ ਨ ਟ ਜਾ ਵਾ ॥ ਰੁ ਟ ਜਾ ਤ
 ਪਾ ਪ ਪੋ ਖ ਹੋ ਲ ਮੋ ਖ ਹ ਟ ਜਾ ਤੁ ਪ ਟ ਜਾ ਤੁ ਪਾਰ ਜ ਬ
 ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਤ ਟ ਜਾ ਤੁ ॥ ੬੮ ॥ ਟੀ ਕਾ ॥ ਪੰ ਤੁ ਨਾ ਮ
 ਵ ਲ ਕੇ ਪੁੰ ਡ ਗੀ ਕ ਸਿ ਘਾ ॥ ਅੰ ਰ ਸੁ ਗ ਮੀ ॥ ਕ ਬਿੱਤੁ ॥

ਤੇਤਿ ਅਰਧੀਗਿ ਬਾਲੁ ਸਿਰਰੀਗ ਖਾਲੁ ਅੰਗ ਠੀਕ
 ਰਤੁ ਬਾਲ ਗਰਿ ਮੁੰਡ ਮਾਲ ਪਾਵੈ ਕੋ ਨਾ ਬਸਿ ਕੋ
 ਮਸਾਨ ਪਹਿਚਾਨ ਕਰ ਪ੍ਰੇਤਨ ਜੋ ਕਰੈ ਪ੍ਰਾਨ ਹਾਨਿ ਮੈ
 ਸੀਹਲਾ ਹਲ ਖਾਵੈ ਕੋ ਨਾ ਪੜ ਪੁੰਡਰੀਕ ਭਨੈ ਬੈਲ
 ਚਉ ਸੈਲ ਫਿਰਿ ਗੋਲਿ ਲਾਇ ਭੁਤਨ ਕੋ ਰੋ ਰੁ ਡਮਕ
 ਵੈ ਕੋ ਨਾ ਪਰਮ ਪਵਿਤ ਕਰ ਦੇ ਤੁ ਮਨ ਸਕੈ ਫਰ ਮੈ
 ਸੋ ਸੁਧਾ ਸਰ ਤਜਿ ਸੁਠਾ ਸਰਿ ਨਾਵੈ ਕੋ ਨਾ ॥ ੬੯ ॥
 ਕਾਰੇ ਕੋ ਕਰਮ ਕਰ ਭੁਰਮ ਭੁਰਮ ਮੁਢੁ ਜਿਨ ਹੈ ਉਦਾ
 ਸ ਬਨ ਬਾਸ ਧਮ ਲਾਉਰੇ ॥ ਕਾਰੇ ਕੋ ਤੁ ਪਨ ਤੇਜ
 ਤਾਪ ਤਰ ਤਪੈ ਤਪ ਮਤੁ ਤਨ ਤੀ ਮ ਤੁ ਆਗ ਤਿ ਖਾ ਤ
 ਨ ਤਾਉਰੇ ॥ ਪੜ ਪੁੰਡਰੀਕ ਭਨੈ ਧਾਉਰੇ ਨ ਤੀ ਰ ਬ
 ਨ ਬਾਉਰੇ ਸਮਾਨ ਸਿਰ ਫਾਰ ਕੋ ਨ ਪਾਉਰੇ ॥ ਜੋਗ
 ਭੋਗ ਗਮਾਨ ਨਿਰ ਬਾਨ ਪਦ ਚਾਹੈ ਤੁ ਬ ਗੁ ਰੁ ਰਾ ਮ
 ਦਾ ਸ ਧਾ ਮ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਨਾਉਰੇ ॥ ੭੦ ॥ ਅਬ ਹ
 ਮਾਰੇ ਸਨੇਹੀ ਅਮੀਰ ਦਾ ਸ ਜੂ ਕ੍ਰਿਤ ਕ ਬਿ ਤੁ ॥ २ ॥
 ਕਮਲਾ ਕਲਿ ਤੁ ਹ ਰਿ ਹ ਰ ਖ ਹ ਮੇ ਸ ਦੇ ਤੁ ਅਮਲ
 ਅਛੇ ਹ ਜਾਂ ਹਿ ਪ੍ਰ ਗਟ ਪ੍ਰ ਭਾ ਵ ਚੀ ਨ ॥ ਰਤੁ ਨ ਅਨੇ
 ਕ ਅਵਿ ਲੀ ਨ ਕੀ ਅਮਿ ਦੁ ਦੁ ਤਿ ਖ ਚ ਤ ਰ ਤੁ ਨ ਹੇ ਮ
 ਹੇ ਤੁ ਭਾ ਨੁ ਭਾ ਸ ਦੀ ਨ ॥ ਮੈ ਸੋ ਹ ਰਿ ਮਿ ਦ ਰ ਪੁ ਰੀ ਦ ਰ

ਬਹਾਰੈ ਦੁਰ ਭਨਤ ਅਮੀਰ ਜੋ ਅਨੰਤ ਮਤਿ ਮਾਨ ਕੀਆ
 ਖਾਰੇ ਜਾਨ ਉਦਧਿ ਉਤੰਗ ਕੇ ਤਰੰਗ ਭੰਗ ਦੁਰਿਕਾ ਵਟ
 ਰ ਸੁਧਾ ਸਰ ਮੈ ਨਿ ਵਾ ਸਲੀਨ ॥੧੧॥ ਸੀ ਗੁਰੁ ਸੁਖ
 ਦ ਉਪਦੇ ਸ ਕਰੈ ਬਾਰ ਬਾਰ ਖੈ ਟੈ ਤੈ ਜਨ ਮ ਕੋ ਕੁ ਸੰਗ
 ਤਿ ਮੈ ਜਾ ਅਜਾ ਆ ਨਿ ਜਰ ਸ ਬਾ ਸ ਹੇ ਤ ਭਿੰਗ ਇ ਵ ਭ
 ਵ ਨ ਕੈ ਸੀ ਤ ਪ ਦ ਕੰ ਜ ਨ ਮੈ ਲਾ ਗੋ ਤੁ ਮ ਧਾ ਅ ਧਾ ਆ ਨ
 ਗ ਅ ਨ ਨ ਮ ਨੀ ਕੋ ਨਿ ਮ ਲ ਨਿ ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰੇ ਮ ਕ ਰ ਨੇ
 ਮ ਕ ਰ ਤਾ ਕੇ ਗੁ ਨ ਗਾ ਅ ਗਾ ਆ ਏ ਰੇ ਮ ਨ ਮੇ ਰੇ ਅੰ ਸੋ
 ਅੰ ਸ ਰ ਨ ਮਿ ਲੈ ਫੇ ਰ ਕ ਰੁ ਸ ਤੁ ਸੰ ਗ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਬੀ ਚ
 ਨਾ ਅ ਨ ਆ ॥੧੨॥ ਪ੍ਰ ਥ ਮੁ ਹੁ ਲਾ ਸ ਦੇ ਤ ਪੁ ਨ ਅ ਘ ਨ
 ਸ ਦੇ ਤ ਤ ਬ ਬੁ ਧਿ ਰਾ ਸ ਦੇ ਤ ਦੈ ਕ ਰਾ ਹੁ ਫੁ ਧਾ ਹ ਰਾ ਏ
 ਰਿ ਦ ਦ ਰ ਪ ਦੀ ਹ ਦੀ ਭੁ ਦੁ ਖ ਦੀ ਨ ਤਾ ਹੀ ਸੀ ਤ ਕ ਵਿ ਦੁ ਕ੍ਰਿ ਤ
 ਸੁ ਭਾ ਵ ਦੇ ਤ ਦੁ ਧਾ ਦ ਗਾ ਸੰ ਭਾ ਸੁ ਖ ਸੀ ਤ ਲ ਤਾ ਸ ਰ ਸ
 ਸ ਮਾ ਜ ਸੁ ਫੁ ਸ ਕ ਲ ਸਿੰ ਗ ਰ ਸ ਰ ਦੇ ਤ ਇ ਵ ਸੁ ਧਾ ਕ
 ਗਾ ਸੁ ਧ ਅ ਵਿ ਰੋ ਧ ਬੇ ਧ ਦੇ ਤ ਸ ਤ ਸੰ ਗ ਦੈ ਕੋ ਯੈ ਮ ਹ
 ਨ ਦਾ ਨ ਕੋ ਵਿ ਟੈ ਆ ਦੇ ਖੋ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ॥੧੩॥ ਸੀ ਤ ਨ
 ਕੇ ਸੰ ਗ ਰਾ ਗ ਰੀ ਗ ਕੀ ਉ ਮੰ ਗ ਸ ਦਾ ਮੰ ਜ ਨ ਭ ਜ ਨ ਦੇ
 ਤ ਪ ਚੈ ਹੀ ਕ ਲੇ ਸ ਹ ਗਾ ਪਾ ਵ ਤ ਅ ਨੰ ਦ ਮ ਨ ਬਾਂ ਫੁ ਤ ਪ੍ਰ
 ਤਾ ਪ ਯਾ ਕੇ ਧ ਰ ਮ ਅ ਰ ਬ ਕਾ ਮ ਮੇ ਖ ਚੈ ਰੇ ਦੁ ਰ ਪ ਲ

ਬਗਾਗਸਨਾਹੈਏਕਗੁਨਬਖਿਤਹੈਨਿਹਾਲਸਿੰਘਯਾ
 ਕੇਤੁਲਮਇਹੀਗੁਰੂਗਮਦਾਸਜੁਕੋਪਗਗਮਾਨੀ
 ਗੁਨੀਪਿੰਡਿਤਕਈਸੁਰਅਨੰਤਜਾਮੈਪਰਮਅਨੂਪ
 ਰੂਪਮੈਸੋਦੇਖੋਸੁਧਾਸਰਾ॥੭੪॥ ਕਹੂੰਪੁੰਨਪਾਠ
 ਦਸਆਠਕੋਉਚਾਰਕਹੂੰਤੀਰਥਾਠਸਾਠਮੈਨਮੈਸੋ
 ਕਹੂੰਕਾਂਤਿਧਗਾਕਹੂੰਗਮਾਨਗੋਦਰੀਨਿਰੂਪਨਹੈਆ
 ਤਮਾਕੋਤੰਤੁਮਸੀਮਹਾਂਵਾਕਛਿਨਛਿਨੇਕੋਤਬਗਾਕ
 ਹੂੰਯਾਕੋਅਰਬਬਿਚਾਰਤਨਿਹਾਲਸਿੰਘਚਿਨਮਾਤ੍ਰ
 ਸੱਤਾਬੀਚਕਹੂੰਕਰਬੈਠੋਘਗਾਅਠੋਜਾਮਰਾਮਾ
 ਨਕੋਪਵਾਹਸੁਧਾਕੇਸਮਾਨਕਰਤਕਲਾਨਕੋਹੈਨ
 ਅਧੀਨਮਸੁਧਾਸਰਾ॥੭੫॥ ਅਥੇਕਤੀਸੇਕਬਿੰਦੁ
 ॥ ॥ਦੇਖੈਜੇਦਰਸਦੀਨਦਆਲੁਗੁਰਮਦਰਕੋਮਦ
 ਜੇਸਪਦਿਠੰਦਨਾਸੈਰੂਪਅਰਿਕੋਕਰੈਜੋਸੁਵਨਹ
 ਰਿਕਥਾਨਾਦਤਾਕੇਟਰੈਹੀਕ੍ਰਿਤਮੈਲੋਭੁਮੋਹਕੋਧਪਾਂਚ
 ਸਰਕੋਮਨਨਕੈਕਰੈਜੋਨਿਧਮਾਸਨਨਿਹਾਲਸਿੰਘ
 ਹੇਤਸੁਖਰੂਪਭਵਸਿੰਧਪਾਰੁਤਰਕੋਮਾਅਮੈਕ
 ਲਿੰਤਪੁੰਤਮੇਖਲੈਮਨੋਰਬਜੇਹੇਤਪੁੰਜਬਿੰਧਿਸਿੰਧਨ
 ਏਸੁਧਾਸਰਕੇ॥੭੬॥ ਦਰਸਪਰਸਹੇਤਮਨਮੈਮ
 ਹਾਨਮੇਦਸੀਗੁਰਦਰਸਨਮੇਖਕਰੈਬਿਰਚਰਕੀ॥

ਆਗਮ ਨਿਗਮ ਕੀ ਸੁਰੈ ਨ ਦਿਨੇ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਕਥਾ ਹੋਤਿ
 ਚੱਕ ਗਦਾ ਕੰਜ ਧਾਰੀ ਦਰਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਰਧਾਰ ਆ
 ਇ ਸੁਨੈ ਜੋ ਨਿਗਲ ਸਿੰਘ ਪਲ ਮੈ ਪੁਨਾ ਸੈ ਪੁੰਜ ਪਾਤਿ
 ਪਾਪ ਅਰਿ ਕੀ ਆਦੈ ਸਹੀ ਸੁਜੀਹ ਧਾਰੀ ਪਾਵੈ ਜਾਂ ਨ
 ਅਤਿ ਸੋਭਾ ਏਕ ਜਿਹ ਕੈ ਸੇ ਕਰੈ ਤਾ ਕੇ ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੀ ॥
 ੭੭ ॥ ਅਥ ਤੇ ਤੀਸੇ ਕ ਬਿੱਤੁ ॥ ਸੀਤ ਨ ਕੇ ਸੁਖ
 ਦ ਸਮਾਜ ਹੈ ਬਿਰਾਜ ਮਾਨ ਕੀ ਰਤ ਨ ਕਥਾ ਹੋਤ ਕੋ ਤ
 ਕ ਬਰਨ ਬਰਨਾ ਬਿਧਿ ਫਤ ਜਗਮ ਜੇ ਦਿਜੇ ਸਨ ਕੈ
 ਹੋਤ ਫਲ ਤੈ ਸੇ ਹੈ ਵਿ ਪਾਕ ਯਾ ਕੇ ਚਾਲ ਤੁ ਚਰਨ ਚਰ
 ਨਾ ਸੀਤ ਖੁਸੀ ਮ੍ਰਿਗ ਰਾਜ ਯਾ ਕੇ ਜੇ ਦਰ ਸ ਵਿ ਬੁਖ
 ਪਾਵਨ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪੁੰਜ ਕੇ ਕਰਨ ਕਰਨਾ ਜਾ ਚੋਂ ਦੀ
 ਨਦ ਯਾਲ ਪੁਨ ਮੇ ਹਿ ਨਾਂ ਜਨ ਮ ਹੋ ਹੈ ਹੋਇ ਜੋ ਸਮੀਪ
 ਸੁਧਾ ਸਰ ਕੀ ਸਰਨ ਸਰਨ ॥ ੭੮ ॥ ਚੁੰਕੈ ਦ ਕਿ
 ਲ ਭਾ ਤਿ ਵੀ ਤਿ ਯਾ ਕੇ ਕਥਾ ਹੋਤਿ ਧੁਨਿ ਕੇ ਕਲਿ ਤ ਕ
 ਨ ਸੁ ਤੇ ਹੈ ਚਰਤ ਚਰਤਾ ਕਈ ਕੋਟ ਭਵਨ ਕੇ ਕਰ ਜੇ
 ਕ ਲੁ ਖ ਕੁ ਧੀ ਯਾ ਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾ ਵਟ ਰ ਜਾ ਤੁ ਹੈ ਟ ਰ ਤੁ ਟ ਰ
 ਤਾ ਪ੍ਰਾ ਪ ਤ ਸਮਾਜ ਗ ਮ ਨ ਤਾਂ ਛਿ ਨਿ ਨਿ ਗ ਲ ਸਿੰਘ
 ਛੰਦ ਨ ਕੇ ਵਾ ਕ ਛੰਦ ਲ ਰਿ ਵੇ ਮੈ ਧਰ ਤ ਧਰ ਤੁ ਮਿ ਲ
 ਤਿ ਸਾ ਯੁ ਜ ਮੇ ਖ ਹੋ ਵ ਤ ਪ ਰ ਮ ਤੇ ਖ ਮੈ ਸੇ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ

ਕੀਸੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰਤ ਕਰਤੁ ॥੧੯॥ ਟੀਕ ਤੁਵਨ
 ਜਨਮ ਕੇ ॥ ਅਥ ਕਥਿਤੁ ॥ ਅਤੀਰਥ ਪੁ
 ਰਾ ਸਤੁ ਜੁਗ ਕੇ ਸਮੇ ਕੋ ਹੁਤੇ ਪੁਰ ਗਯੇ ਰਜ ਸੇ ਸੁ
 ਚਾਰੁ ਰੀ ਕਿਨਾਰ ਲੋ ॥ ਏ ਗਯੇ ਅਵਿ ਸੁ ਜੇ ਸੁਗੁਰੁ ਰ
 ਮਦਾ ਸ ਜੁ ਨੇ ਲਖ ਮੇ ਹੇ ਸੀ ਕੇ ਤੁ ਆਸ ਪਾਸ ਬਿੰ ਫੁ ਜਾ
 ਰ ਲੋ ॥ ਗੁਲ ਕਵਿ ਕ ਹੈ ਚਤੁ ਰਥਿ ਬਾਦ ਸਾ ਹੀ ਜੁ ਨੇ
 ਕੀ ਯੇ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਦੁਖ ਭੰ ਜਨਿ ਅਪਾਰ ਲੋ ॥ ਧੀ ਨ ਸੀ
 ਅਮਿ ਤ ਸਰ ਧੀ ਨ ਗੁਰੁ ਰਾ ਮਦਾ ਸ ਜਿ ਨ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਪੁਰ ਮੇ ਪਾਗ ਫਾਰ ਪਾਰ ਲੋ ॥ ੧੯ ॥ ਫਾਰ ਤੁ ਕ ॥ ॥
 ਜਾ ਨੀ ਤੁ ਹੈ ਜੇ ਅਮਰ ਦਾ ਸ ਜੁ ਕੇ ਅਮਰ ਸਰ ਪ੍ਰਗਟਾਇ ਬੇ ਕੋ ਪੁ ਸੀ
 ਗ ਗੁਲ ਜੁ ਕੋ ਮਾਲੁ ਮ ਨਹੀ ਬਾ ॥ ਕਥਿ ਤੁ ॥ ॥ ਕਾ ਹੁ ਸੇ
 ਨ ਕਾ ਮ ਕਾ ਮ ਅਠੇ ਜਾ ਮ ਰਾ ਮ ਹੁ ਸੇ ਤਿ ਨ ਹੀ ਕੇ ਗੁਨ
 ਗਾ ਮ ਗਾ ਨ ਬਿ ਸਤਾ ਰ ਲੋ ॥ ਏ ਨ ਨ ਕੇ ਏ ਹ ਏ ਹ ਦੁ
 ਖ ਦ ਲ ਦ ਲ ਤੁ ਰੈ ਮ ਲ ਤੁ ਰੈ ਅਮਿ ਤੁ ਅਗ ਆ ਨ ਕੇ
 ਪ ਹਾਰ ਲੋ ॥ ਗੁਲ ਕਵਿ ਅ ਜੇ ਜ ਕੇ ਮੰ ਦ ਰ ਮੈ ਰਾ ਮ
 ਪੁ ਨਿ ਚਾਰੇ ਚਿ ਰ ਰਾ ਮ ਪੁ ਨਿ ਰ ਹੈ ਦੁ ਰ ਦੁ ਰ ਲੋ ॥ ਧੀ
 ਨ ਸੀ ਅਮਿ ਤ ਸਰ ਧੀ ਨ ਗੁਰੁ ਰਾ ਮਦਾ ਸ ਜਿ ਨ ਕੇ ਪ੍ਰ
 ਕਾ ਸ ਪੁ ਰ ਮੇ ਪਾਗ ਫਾਰ ਪਾਰ ਲੋ ॥ ੨੧ ॥ ਅਥ
 ਸਿ ਪਾ ਵਿ ਲੋ ਕ ਨੀ ਬੇ ਛਾ ਪ ਕਥਿ ਤੁ ॥ ॥ ਜਰ ਨ ਹੈ

ਸੁਰੇ ਸੁ ਸਿ ਸੁਰ ਸੁ ਤੁ ਸਿੰਧ ਮਧਿ ਸੇਖ ਨਿ
 ਤ ਜਾ ਪਨ ਕਰਨ ਹੈ ॥ ਕਰਨ ਹੈ ਭਿੰ ਫੁਕ ਸੁ ਇੰ ਫੁਕ ਬ
 ਰਨ ਸਦਾ ਦਰ ਸਕਰੈ ਯਨ ਕੇ ਦਾਰ ਦ ਦਰਨ ਹੈ ॥ ਦ
 ਰਨ ਹੈ ਦੁ ਸਰ ਦਿ ਵੈ ਯ ਮੁਕੁ ਮਾਂਗੇ ਬਿਨ ਕਾ ਸੀ ਕਰੀ
 ਵਾ ਸੀ ਨਿੰ ਤ ਸੇ ਵ ਤੀ ਚ ਰਨ ਹੈ ॥ ਚ ਰਨ ਹੈ ਅ ਚ ਲ
 ਅ ਨੁ ਪ ਛ ਬਿ ਛ ਜੈ ਚਾਰ ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਹੁੰ ਮੈ ਸੁ ਧਾ ਸਰ
 ਸੋ ਸਰ ਨ ਹੈ ॥ ੮੨ ॥ ਦੁ ਰ ਕ ਕੇ ਫ ਹ ਰੈ ਸੁ ਉ ਚ ਮੇ ਰ
 ਹੁੰ ਤੇ ਦੀ ਹ ਕੀ ਚ ਨ ਕ ਲਿ ਤੁ ਹੈ ਨਿ ਸਾ ਨ ਸੁ ਧ ਸਾ ਰ ਕਾ
 ਸਾ ਰ ਕਾ ਦਿ ਸ ਕ ਲਿ ਪੁ ਨੀ ਤ ਪੁ ਹ ਮੀ ਕੇ ਗਾ ਮ ਮੰ ਦ
 ਰ ਰ ਚ ਮੈ ਹੈ ਕ ਲਿ ਕਾ ਲ ਕੇ ਉ ਧਾ ਰ ਕਾ ਧਾ ਰ ਕਾ ਹੈ ਸੁ
 ਬਿ ਛ ਮੈ ਹੈ ਜ ਸੁ ਤੀ ਨ ਲੋ ਕਿ ਕੰ ਨ ਗੁ ਨ ਕ ਬੈ ਸੁ ਧਾ ਸ
 ਰ ਕੀ ਬ ਹਾਰ ਕਾ ਹਾਰ ਕਾ ਕੋ ਮਾ ਨਿ ਹ ਰਿ ਬੇ ਰੀ ਹੈ ਸ
 ਮੁ ਦ ਮਾਂ ਤਿ ਵੈ ਖਿ ਦੁ ਤਿ ਅ ਧਿ ਕ ਕ ਰੀ ਹੈ ਦੀ ਨ ਦੁ ਰ ਕ
 ॥ ੮੩ ॥ ਸਰ ਹੈ ਨ ਯਾ ਕੇ ਜੋ ਕਿ ਦਾਰ ਕਾ ਸੀ ਕਾਂ ਤੀ ਤੀ ਰ
 ਦੁ ਰਾ ਵ ਤੀ ਮ ਯਾ ਗ ਯ ਗੋ ਮ ਤੀ ਸੁ ਤ ਰ ਹੈ ॥ ਤੁ ਰ ਹੈ
 ਪ ਤੁ ਮ ਹਾਂ ਮ ਜ ਨ ਕ ਰ ਤ ਤ ਮੈ ਕਾ ਮ ਨ ਕ ਰ ਤ ਕਾ ਮ
 ਸੰ ਤ ਨ ਕੇ ਕ ਰ ਹੈ ॥ ਕ ਰ ਹੈ ਤਿ ਹਾਰੇ ਅ ਬ ਕੀ ਜੋ ਕਾ ਮ ਦੀ
 ਨਾ ਨਾ ਬ ਦੀ ਨ ਜਾ ਨ ਮੇ ਪੈ ਕ ਰੇ ਕ ਰੁ ਨ ਨ ਦੁ ਰ ਹੈ ॥ ਦੁ ਰ
 ਹੈ ਨ ਦੁ ਜੋ ਹ ਰਿ ਪ ਰ ਹੈ ਨ ਮੈ ਸੋ ਬੀ ਰ ਕ ਰ ਹੈ ਅ ਨੁ ਪ

੩੬ ਵੈ ਅਨੁਪ ਸੁਧਾ ਸਰ ਹੈ ॥ ੮੪ ॥ ਕ ਬਿ ਤੁ ॥ ॥ ਪੁ
 ਰਨ ਪੁ ਤਾ ਪ ਤੀ ਨ ਤਾ ਪ ਕੋਂ ਹ ਰ ਨ ਹ ਾ ਰ ਟਾ ਹ ਗੁ ਰੂ ਨ
 ਮ ਨ ਰੁ ਜ ਪ ਕੋ ਉ ਬਾ ਨੇ ਮੈ ॥ ਮ ਭ ਲੋ ਕ ਤਾ ਕੇ ਮੰ ਧਿ
 ਰ ਮ ਦਾ ਸ ਸੋ ਦਿ ਬੀ ਸ ਬਾ ਪ ਮੋ ਹ ਰਿ ਮੰ ਦ ਰ ਪ ਜਾ ਬ
 ਆ ਬ ਸਾ ਨੇ ਮੈ ॥ ਸੁ ਰ ਸ ਸਿ ਦੀ ਪ ਕ ਦ ਮ ਕੋਂ ਕੋ ਟ
 ਜਾ ਕੇ ਦੁ ਰ ਕ ਰ ਜੇ ਰਿ ਠਾਂ ਢੀ ਗਿ ਧਿ ਸਿ ਧਿ ਟੁ ਰ ਜਾ ਨੇ
 ਮੈ ॥ ਸੰ ਰ ਨ ਸੁ ਮੇ ਰ ਅੰ ਕੁ ਬੇ ਰ ਕ ਰ ਜੇ ਰ ਧ ਰੇ ਅ ਰ ਬ
 ਖ ਰ ਬ ਗ ਖੇ ਸੀ ਗੁ ਰੁ ਖ ਜਾ ਨੇ ਮੈ ॥ ੮੫ ॥ ਨਾ ਵੈ ਜੋ
 ਸੰ ਤੇ ਖ ਸ ਰ ਪਾ ਪ ਤ ਵੈ ਤਾਂ ਸੰ ਤੇ ਖ ਨਾ ਵੈ ਤੇ ਬਿ ਬੇ ਕ ਸ
 ਰ ਮਿ ਲ ਤ ਬਿ ਬੇ ਕ ਹੈ ॥ ਰਾ ਮ ਸ ਰ ਨਾ ਵੈ ਰ ਮ ਰ ਯੇ
 ਰਾ ਮ ਬੇ ਧ ਪ ਵੈ ਕੋ ਲ ਸ ਰ ਨਾ ਵੈ ਕੋ ਲ ਮ ਦ ਵੈ ਅ
 ਨੇ ਕ ਹੈ ॥ ਚਾਰੇ ਮੈ ਜੁ ਨਾ ਵੈ ਸ ਤ ਸੰ ਗ ਕੇ ਮਿ ਲਾ ਪ ਸੀ
 ਗ ਮਿ ਲੈ ਚਾਰੇ ਸਾ ਧ ਨ ਤਾ ਜ ਸੁ ਅ ਭਿ ਖੇ ਕ ਹੈ ॥ ਸੁ ਧ
 ਸੇ ਅੰ ਪ੍ਰੇ ਖ ਬੈ ਨ ਸੁ ਨਿ ਕੈ ਨਿ ਹਾ ਲ ਸਿ ਘ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ
 ਨਾ ਵੈ ਵੈ ਪੁ ਭੁ ਸੇ ਵੇ ਕ ਮੇ ਕ ਹੈ ॥ ੮੬ ॥ ਸ ਵੈ ਯਾ ॥
 ॥ ਤਾਲ ਭੁ ਗ ਸੁ ਖ ਪੁ ਰ ਨ ਤੁ ਰ ਨ ਸੁੰ ਦ ਰ ਮੰ ਦ ਰ ਮੰ ਧਿ
 ਬਿ ਰਾ ਜੈ ॥ ਲਾਲ ਮ ਠੀ ਹ ਰਿ ਆ ਵ ਲਿ ਕੰ ਚ ਨ ਹੀ ਰ
 ਨ ਮੋ ਤਿ ਨ ਕੀ ਛ ਬਿ ਛਾ ਜੈ ॥ ਹੇ ਤਿ ਅ ਨਾ ਹ ਦ ਰੈ ਨ ਦਿ
 ਨੇ ਧੁ ਨਿ ਕੋਂ ਸੁ ਨਿ ਕੋਂ ਘ ਨ ਸਾ ਵ ਨ ਲਾ ਜੈ ॥ ਸੀ ਗੁ ਰੁ

ਗਜਨਿਵਾਜਭਗਸਰਅੰਮ੍ਰਿਤਸੰਗਤਸੰਤਨਕਾ
 ਜੈ॥੧੧॥ ਚੁਹੁਘਾਂਈਲਜੈਅੰਬਰਾਈਜਹਾਂਲ
 ਪਟਾਈਲਭਕਲਕੀਠਿਕੁਕਾਂਹੀ॥ਕਲਕੋਟਿਕੀ
 ਗੁਰਨਸੁਰਨਪੂਰਨਸੰਤੁਗੁਰੁਗਨਿਪੂਰਮਿਲਾਹੀ
 ॥ਅਭਿਰਾਮਰੈਧਾਮਲਲਾਮਖਨੇਰਤਿਕਾਮਬਸੈ
 ਨਰਨਾਰਿਤੁਹਾਂਹੀ॥ਪੁਰਮਾਹਿਸੋਰੇਟਰਨਾਮਸੁਧ
 ਸਰਪਾਂਮਰਨਾਇਤਰੈਛਿਨਮਾਹੀ॥੧੧॥ ॥
 ਫੁਪੈ॥ ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਗੁਰਧਾਮਨਾਮਚਉਕੰਟ
 ਉਜਾਗਗਾਨਾਮਦਾਨੁਇਸਨਾਨੁਪਾਪਖੰਡਨਪੁਰ
 ਨਾਗਗਾਸ੍ਰੀਗੁਰੁਗੀਥਅਪਾਰਸਾਰਸੁਖਜਨਪ੍ਰ
 ਤਿਦਾਇਕਾਜੇਤੇਮਤਜਗਮਾਹਿਤਾਹਿਕੇਸੀਯਹਿ
 ਨਾਇਕਾ॥ਨਿਸਿਬਾਸਰਹੋਟਤਹਰਿਭੁਜਨਭੰਜਤ
 ਲੱਜਤਹਿਯਪਟਲਾਗੁਰੁਗਮਦਾਸਪੁਰੁਸੁਖਦ
 ਅਤਿਜੁਗੋਜੁਗੋਜੁਗਜੁਗਅਟਲਾ॥੧੧॥ ॥
 ਅਥਸ੍ਰੀਭਾਈਬੁਧਸਿੰਘਜੁਕ੍ਰਿਤਸੁਧਾਸਰਗੁਸੁ
 ਕਲਿਖਮਤੇ॥ ਨਗਸੁਰੁਪਣੀਛੰਦਾ॥ ॥ਅਹ
 ਪਟਿਤਉਜਲੀਕਲੀਮਲੀਟਿਨਾਸਨੀ॥ਹਰੰਤਦੁਖੰ
 ਦੁਦਲੀਸਨਾਨਦਾਨਰਾਸਨੀ॥ਬਸੰਤਸੰਤਮੰਡਲੀ
 ਕਮੰਡਲੀਜਪੈਂਹਰੀ॥ਭੁਜਾਮਿਰਾਮਦਾਸਜੁਨਮਾ

ਮਿਅੰਮਿਤੀ ਸਰੀ ॥ ੧ ॥ ਮਹਾਨ ਮੋਨਿ ਨਾਰਦਾਇ ਭੂਰ
 ਭਾਵਨਾ ਕਰੈ ॥ ਜਪੀ ਤਪੀ ਸੁ ਸੰਜਮੀ ਸੁ ਕਿੰ ਤਮ ਬਿੰ
 ਤਮ ਸੁ ਪਦੈ ॥ ਮਹੀ ਰੁਹੀ ਸੁ ਕੱਲ ਪ ਬਿੰ ਛਕਾ ਸਿਕਾ ਬ
 ਨੇ ਪੁਰੀ ॥ ਭੁਜਾ ਮਿਰਾ ਮਦਾ ਸੁ ਜੁ ਨ ਮਾ ਮਿ ਅੰ ਮਿ
 ਤੀ ਸਰੀ ॥ ੨ ॥ ਗੀ ਭੀ ਰ ਨੀ ਰ ਨਿ ਮ ਲੈ ਸੁ ਚਾਰ ਭਾ ਗ
 ਰੀ ਬਲੀ ॥ ਜ ਪੈ ਜ ਟੀ ਜੁ ਜਾ ਨ ਵੀ ਸੁ ਅੰ ਰ ਕੀ ਕ ਹਾ
 ਚ ਲੀ ॥ ਬ ਨੀ ਬਿ ਕੁੰ ਠ ਬਾ ਟਿ ਕਾ ਸੁ ਪਾ ਨ ਦੀ ਪ ਕਾ ਜ ਰੀ
 ॥ ਭੁਜਾ ਮਿਰਾ ਮਦਾ ਸੁ ਜੁ ਨ ਮਾ ਮਿ ਅੰ ਮਿ ਤੀ ਸਰੀ ॥ ੩ ॥
 ਬ ਚਿੰ ਤੁ ਚਿੰ ਤੁ ਕਾਰਿ ਕਾ ਸੁ ਟੁ ਰ ਨ ਮ ਧ ਮੰ ਦ ਰੀ ॥ ਸੁ ਭੁ
 ਸੁ ਕੁੰ ਰੁ ਲੀ ਕ੍ਰਿ ਤੇ ਆ ਟੇ ਸੁ ਰੀ ਬੁ ਜੁ ਬ ਰੀ ॥ ਬ ਜੀ ਤ ਅ
 ਦ ਭੁ ਤੇ ਗ ਤਿ ਸੰ ਗੀ ਤ ਸ ਬ ਦ ਉ ਚ ਰੀ ॥ ਭੁ ਜਾ ਮਿ ਰਾ
 ਮ ਦਾ ਸੁ ਜੁ ਨ ਮਾ ਮਿ ਅੰ ਮਿ ਤੀ ਸਰੀ ॥ ੪ ॥ ਗੁ ਰੰ ਸੁ ਲੀ
 ਮ ਹੰ ਦ ਭੁ ਤੇ ਸੰ ਕੀ ਰ ਠ ਸਾਂ ਤਿ ਤਾਂ ਬ ਸੈ ॥ ਬ ਧੀ ਸੁ
 ਦੁ ਰ ਧੰ ਰ ਮ ਕੀ ਸੁ ਜੈ ਤ ਦਾ ਪੁ ਜਾ ਲ ਸੈ ॥ ਬ ਚਿੰ ਤੁ ਦੁੰ
 ਦ ਭੀ ਨ ਠੀ ਰਿ ਕੰ ਬੁ ਤਾ ਲ ਤੇ ਬੁ ਰੀ ॥ ਭੁ ਜਾ ਮਿ ਰਾ ਮ ਦ
 ਸੁ ਜੁ ਨ ਮਾ ਮਿ ਅੰ ਮਿ ਤੀ ਸਰੀ ॥ ੫ ॥ ਪੁ ਸਿੰ ਧ ਸਿੰ ਧਿ
 ਬਿੰ ਧ ਤਾ ਸੁ ਮਿ ਧਿ ਰਿ ਧਿ ਬੁ ਧਿ ਦਾ ॥ ਸੁ ਪੰ ਚ ਤੀ ਰ
 ਬ ਨਾ ਯ ਕੰ ਟਿ ਸੇ ਖ ਕੀ ਰ ਤਿ ਸੁ ਧ ਦਾ ॥ ਕ ਲੀ ਕ ਪ ਕ
 ਸੀ ਕ ਹਾ ਮ ਯੰ ਕ ਅੰ ਕ ਤੀ ਬ ਰੀ ॥ ਭੁ ਜਾ ਮਿ ਰਾ ਮ ਦਾ ਸੁ

ਜੂ ਨਮਾਮਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੀ ਸਰੀ ॥ ੬ ॥ ਤਰੀ ਗ ਰੀ ਗ ਗੁਰ
 ਤੀ ਕ ਲਿ ਦਿ ਗੋ ਮ ਤੀ ਗ ਆ ਪ ਯ ਗ ਨੈ ਮ ਖ ਰ
 ਜੂ ਗੁ ਦਾ ਟ ਰੀ ਤ ਥ ਮ ਆ ਕੁ ਖੇ ਤ ਕ ਸਿ ਕਾਂ ਤਿ ਕ ਕਿ
 ਦਾਰ ਦਾਰ ਕਾ ਤ ਰੀ ॥ ਭੁ ਜਾ ਮਿ ਰਾ ਮ ਦਾ ਸ ਜੂ ਨ ਮਾ ਮਿ
 ਅੰਮ੍ਰਿ ਤੀ ਸ ਰੀ ॥ ੭ ॥ ਸੁ ਦਿ ਸੁ ਟ ਭੁ ਟੀ ਸ ਤੇ ਸੁ ਪੀ ਤ ਵ
 ਸ ਤੇ ਤ ਯੀ ॥ ਸ ਨਾ ਤ ਟ ਭੁ ਟੀ ਸ ਰੀ ਸੁ ਪਾ ਪ ਹ ਕ ਲ ਊ
 ਯੁ ਗੋ ॥ ਇ ਦੀ ਸ ਤੇ ਤ ਪ ਠ ਯੇ ਅ ਨੇ ਕ ਦੁ ਕ੍ਰਿ ਤੀ ਟ ਰੀ ॥
 ਭੁ ਜਾ ਮਿ ਰਾ ਮ ਦਾ ਸ ਜੂ ਨ ਮਾ ਮਿ ਅੰਮ੍ਰਿ ਤੀ ਸ ਰੀ ॥ ੮
 ॥ ਇ ਤਿ ਸੀ ਸ ਸਿ ਜ ਮਿ ਗਿੰ ਦੁ ਟਿ ਰ ਚਿ ਤ ਆ ਸੁ
 ਯਾ ਸ ਰਾ ਸੁ ਕ ਸ ਮਾ ਪ ਤੇ ਸੁ ਰੀ ॥ ੯ ॥ ਟ ਰ ਤ ਕ
 ॥ ॥ ਏ ਕ ਸ ਮੇ ਸੀ ਸ ਗੀ ਦ ਬੁੰ ਗੇ ਸ ਮੀ ਪ ਉ ਪ ਰ ਤੇ ਰੇ ਭਾ ਈ ਬੁ
 ਧ ਸਿੰ ਘ ਜੂ ਕੇ ਚ ਰ ਨ ਪਾ ਸ ਟੈ ਸ ਆ ਖਾ ਸਿੰ ਘ ਅ ਦਾ ਲ ਤੀ ਨੇ ਸੀ
 ਹ ਰਿ ਮੰ ਦ ਰ ਕੀ ਬ ਚਿ ਤ ਚਿ ਤ ਕ ਗੀ ਕੋ ਦੇ ਖ ਕੇ ਕ ਆ ਮ ਹ ਰਾ ਜ
 ਕੋ ਈ ਇ ਸ ਬ ਚਿ ਤ ਚਿ ਤ ਕ ਗੀ ਕ ਭੀ ਟ ਰ ਨ ਨ ਬ ਠਾ ਹੁ ਆ ਹੈ ॥
 ਤ ਬ ਨਿ ਰ ਮ ਲੋ ਸ ਤੋ ਮੈ ਜੇ ਸੀ ਕ ਟਿ ਰਾ ਜ ਭਾ ਈ ਬੁ ਧ ਸਿੰ ਘ ਜੀ
 ਥੇ ਤਿ ਨੇ ਨੇ ਟ ਰ ਮ ਆ ਅ ਬੀ ਬ ਨ ਟ ਤੇ ਹੈ ॥ ਅੰ ਸੇ ਕ ਰਿ ਤੇ ਹੀ ਕ ਲ
 ਮ ਕਾ ਗ ਤ ਦ ਟ ਤ ਮੰ ਗ ਟ ਟ ਤੇ ਹੀ ਲਿ ਖਾ ਏ ਹ ॥ ਫੁ ਪ ਆ ॥
 ॥ ਅ ਦ ਭੁ ਤ ਰੁ ਪ ਅ ਰਾ ਮ ਫੁ ਮ ਤਿ ਹ ਨੈ ਕੁ ਨ ਲ ਯੈ ॥
 ਫ ਲ ਨ ਫ ਲੋ ਬ ਹੁ ਭਾ ਇ ਚ ਆ ਖ ਰ ਸ ਏ ਕ ਨ ਪ ਯੈ ॥

ਬਰਨ ਬਰਨ ਕੇ ਪੁਹ ਪ ਤਹਾਂ ਸੈਰ ਭੁ ਨ ਹਿ ਆ ਟੈ ॥ ਖ
 ਗ ਮਿ ਗ ਮੇ ਰ ਚ ਕੇ ਰ ਪ ਵ ਨ ਨ ਹਿ ਪ ਭੁ ਭੁ ਲਾ ਟੈ ॥ ਖ
 ਟ ਰਿ ਤ ਪ ਫੁ ਲ ਸੁ ਅ ਭੁ ਲ ਦੁ ਤਿ ਸੀ ਤ ਘ ਮ ਨ ਹਿ ਭੈ
 ਅ ਨ ਲਾ ॥ ਬੁ ਝੁ ਸੁ ਜਾ ਨ ਬੁ ਧਾ ਸਿ ਘ ਕ ਹਿ ਕ ਵ ਨ
 ਬਾ ਗ ਬਿ ਨ ਸੀ ਚਿ ਜ ਲਾ ॥ ੯੧ ॥ ਟੀ ਕਾ ॥ ਅ ਗ ਮ
 ਨ ਮ ਬਾ ਗ ਕੇ ॥ ਐ ਰ ਸੁ ਗ ਮ ॥ ਅ ਥ ਭਾ ਈ ਗੁ
 ਰ ਮੁ ਖ ਸਿ ਘ ਮ ਟ ਕ ਪੁ ਰੀ ਏ ਕ੍ਰਿ ਤ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਸੁ
 ਭ ਲਿ ਖ ਐ ਤੇ ॥ ਵੇ ਹ ਰਾ ॥ ਸੀ ਗੁ ਰ ਜੇ ਤਿ ਸ ਰੁ ਪ ਪ੍ਰ
 ਭੁ ਤ ਮ ਅ ਗ ਮ ਨ ਨਿ ਟਾ ਗ ਬੀ ਦੋ ਪ ਦ ਪ ਕ ਜ ਜੁ
 ਗ ਲ ਦੀ ਜੈ ਬੁ ਧਿ ਉ ਦਾ ਗ ॥ ੧ ॥ ਨਿ ਗ ਜ ਛੰ ਦ ॥
 ॥ ਉ ਧਾ ਰ ਕਾਰ ਨੀ ਜ ਨੀ ਹ ਰੀ ਸ ਟਾ ਰਿ ਓ ਭੁ ਲੇ ॥
 ਸੁ ਹਾ ਇ ਮੰ ਦ ਦੇ ਸ ਕੇ ਸੁ ਟੇ ਸ ਏ ਸ ਭੁ ਤ ਲੇ ॥ ਸ ਮ
 ਨ ਅ ਨ ਯਾ ਹਿ ਨ ਮ ਹਾ ਨ ਤੀ ਰ ਬੇ ਵ ਰੀ ॥ ਨ ਮ ਮਿ
 ਤੀ ਰ ਬੇ ਵ ਪਾ ਟ ਨੀ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰੇ ਵ ਰੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁ ਭੀ ਤ ਮ
 ਧ ਮ ਮੰ ਦ ਰੀ ਸ ਮੰ ਦ ਮੰ ਦ ਰੀ ਗਿ ਰੀ ॥ ਕਿ ਧੋ ਘ ਨੇ ਬਿ
 ਖੇ ਦਿ ਪ ਤ ਪੀ ਤਿ ਬਿ ਜੁ ਲੀ ਬਿ ਰੀ ॥ ਜ ਰੇ ਜ ਰਾ ਉ ਸੋ ਭਿ
 ਤੀ ਸੁ ਲੇ ਭਿ ਤੀ ਸੁ ਰੇ ਵ ਰੀ ॥ ਨ ਮ ਮਿ ਤੀ ਰ ਬੇ ਵ ਪਾ ਟ
 ਨੀ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰੇ ਵ ਰੀ ॥ ੨ ॥ ਹ ਰੀ ਬਿ ਰਾ ਜ ਮ ਆ ਪ ਤਾ ਪ
 ਪਾ ਪ ਜੀ ਵ ਕੇ ਹ ਰੇ ॥ ਅ ਲਾ ਪ ਰੀ ਤ ਪੀ ਤਿ ਸੋ ਪੁ ਨੀ ਤ

ਕੀਰਤੀ ਰਹੇਂ। ਸਦਾ ਧੁਨੀ ਬਨੀ ਘਨੀ ਰਹੇ ਨਿਰੰਤਰ
 ਵਰੀ। ਨਮਾ ਮਿਤੀ ਰਥੇਂ ਪਾਵਨੰ ਸੁਧਾ ਸਰੋ ਵਰੀ।
 ੩। ਪਿਖੰਤ ਪਾਪ ਨਾ ਸਨੀ ਪਿਵੰਤ ਪਾਪ ਖਾਪਨੀ।
 ਸਨਾਤ ਸਾਂਤਿ ਮੁਕਿ ਹੈ ਇਕਾਂਤ ਧਮਾਤ ਜਾਪਨੀ। ਮ
 ਨੇ ਭਿਲਾ ਖਕੋ ਪੁਰੇ ਕਿਧੈ ਸੁਰੰਤ ਰੇ ਵਰੀ। ਨਮਾ ਮਿਤੀ
 ਰਥੇਂ ਪਾਵਨੰ ਸੁਧਾ ਸਰੋ ਵਰੀ। ੪। ਪਵਿਤ੍ਰ ਅੰਮਿ
 ਤੇ ਜਲੰ ਤਰੰਗ ਚਿੰਤ ਚੰਚਲੀ। ਸਭਾ ਵਦੇ ਖਬੰਦਤੀ
 ਨਿਕੰਦਤੀ ਮਨੇ ਮਲੀ। ਕਰੇ ਪ੍ਰਦਫਨੰ ਜਨੰ ਸਨੰ ਅ
 ਨੰਦਤੇ ਵਰੀ। ਨਮਾ ਮਿਤੀ ਰਥੇਂ ਪਾਵਨੰ ਸੁਧਾ ਸ
 ਰੋ ਵਰੀ। ੫। ॥ ਕਲੁ ਮਲੀ ਬਿਨਾ ਸਨੰ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਨੰ ਇੰਦੇ ਸਰੇ। ਜੁ ਅਨੰ ਤੀਰ ਬਾਨ ਪਾਤਿਕਾਨ ਹਾਨਿ
 ਏ ਕਰੇ। ਨ ਯਾ ਸਮੰ ਧਗਾ ਵਿਖੇ ਪੁਨੀ ਤ ਸੁੰਦਰੇ ਵਰੀ
 ॥ ਨਮਾ ਮਿਤੀ ਰਥੇਂ ਪਾਵਨੰ ਸੁਧਾ ਸਰੋ ਵਰੀ। ੬।

॥ ਸੁਤੁਰ ਵਿਸਾ ਚਕੁਟ ਜੁ ਥ ਬੁੰ ਗਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੀ ਥ ਸਾ ਹ ਬੇ ਜੁ ਸਾਰ ਬੇਦ ਬਾਦ ਹੈ।
 ਕਥਾ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਪੁਰਾਨ ਕੀ ਕਰੈਂ ਇਜੇ ਵਰੀ। ਨਮਾ
 ਮਿਤੀ ਰਥੇਂ ਪਾਵਨੰ ਸੁਧਾ ਸਰੋ ਵਰੀ। ੭। ॥ ॥
 ਅਨੇਕ ਜਾਪ ਤਾਪ ਦਾਨ ਮਾਨ ਨਾ ਮਕੋਂ ਰਹੈਂ। ਸੁਰੇ ਮ
 ਯੰਗ ਪੁਜਨੰ ਬੁਤਾ ਦਿਨੇ ਮ ਸੇ ਧਰੈਂ। ਉਚਾਰ ਕੀਰਤੀ

ਲਹੈ ਸਮੁਹ ਇਛੋ ਤੇ ਵਰੀ ਗਨਮ ਮਿਤੀ ਰਬੈ ਦੁ ਪਾਟ
 ਨਿ ਸੁਧਾ ਸਰੇ ਵਰੀ ॥ ੯ ॥ ॥ ਟਿ ਖੇ ਟਿ ਖੇ ਅ ਸੱਕੁ
 ਜੀ ਵ ਮੁਕਿ ਕੋ ਕ ਲਉ ਸੁਗੋ ਗੁਰੇ ਵ ਤਾਰ ਨਾਨਕ
 ਜਗਤ ਮਾਹਿ ਹੈ ਜਗੋ ਗਿ ਨੇ ਸ ਬਨ ਚ ਭੁ ਰ ਬੇ ਸੁ
 ਰਾ ਮ ਦਾ ਸ ਜੁ ਥਿ ਰੇ ਗ ਕ ਕ ਮੇ ਪ੍ਰ ਕਾ ਸ ਤੀ ਰ ਬੇ ਗੁ ਰੇ
 ਜੁ ਨੀ ਸੁ ਟਿ ਸ ਬ ਰੇ ॥ ੯ ॥ ॥ ਨ ਰੀ ਸੁ ਰਾ ਸੁ ਰੇ ਰ ਬਿ
 ਦ ਬੀ ਦ ਤੇ ਮਿ ਤੀ ਸ ਰੀ ਗ ਸ ਤੇ ਤ ਤਾ ਸ ਮੁ ਤ ਮੰ ਭੁ ਮੇ ਗੁ
 ਰਾ ਨ ਨੀ ਹ ਰੀ ਗ ਸ ਪ੍ਰ ਮ ਨੇ ਮ ਜੇ ਪ ਢੇ ਲ ਹੇ ਸੁ ਵ ਫੁ ਤੇ
 ਫ ਲੀ ਗ ਸ ਭੁ ਕੁ ਮੁ ਕੁ ਦਾ ਸ ਦਾ ਟਿ ਗ ਮਾ ਨ ਦਾ ਨ ਕੈ ਵ
 ਲੀ ॥ ੧੦ ॥ ਵਾਰ ਤ ਕ ॥ ਗੁ ਰਾ ਨ ਨੀ ਹ ਰੀ ਕ ਕ ਮੇ ਗੁ ਰ ਮੁ ਖ
 ਸਿ ਪ ॥ ਸੁ ਗ ਮੇ ਰ ॥ ਇ ਤਿ ਸੀ ਮ ਤ ਤੀ ਰ ਬ ਰਾ ਜ ਅੰ
 ਮਿ ਤ ਸ ਰੇ ਵ ਰਾ ਖ ਮ ਸ ਤੇ ਤ ਗੁ ਰਾ ਸ ਮ ਹ ਰਿ ਕ ਬ ਤੇ
 ਸੁ ਭੁ ਮ ਸੁ ਤ ॥ ਗੁ ਰੁ ਅ ਮ ਰ ਦਾ ਸ ਜੁ ਕੇ ਤੀ ਰ ਬ ਪ੍ਰ ਗ ਟ ਕ ਰ ਨੇ
 ਕ ਪ੍ਰ ਸੀ ਗ ਇ ਨ ਕੀ ਭੀ ਜ ਰੁ ਰ ਮ ਲੁ ਮ ਨ ਹੀ ਥਾ ॥ ੯੨ ॥ ॥
 ਅ ਬ ਨ ਵੀ ਨ ਬ ਤੀ ਸਾ ਕ ਬਿ ਕੁ ॥ ॥ ਮਾ ਨ ਕ ਰ
 ਪ੍ਰ ਬ ਮ ਸੁ ਕੇ ਲ ਸ ਰੇ ਨਾ ਨ ਕ ਰ ਬਿ ਬਿ ਧਿ ਜੁ ਬਾ ਨੀ
 ਬ ਮ ਰ ਬ ਬੇ ਲ ਬੇ ਕੀ ਹ ਨੀ ਕ ਰਾ ਧ ਮਾ ਨ ਕ ਰ ਅ ਛੋ
 ਰ ਅ ਰ ਬ ਬਾ ਨੀ ਪ ਢੁ ਤ ਹੀ ਨਾ ਇ ਲੈ ਸੀ ਤੇ ਖ ਸ ਰ
 ਮੇ ਖ ਭੁ ਚਿ ਮਾ ਨ ਕ ਰ ਗ ਕ ਨਿ ਧ ਰ ਸੀ ਤ ਬੈ ਨ ਰਾ ਮ

ਸਰਮਜਨ ਕੈ ਬਿਮਲ ਬਿਬੇਕ ਲੈ ਬਿਬੇਕ ਸਰਨੁ
 ਨਕਰਾ। ਦਾਨਕਰ ਮਾਨਕਰ ਪਾਪਨ ਕੀ ਹਾਨਿਕਰ
 ਮੈਰੋ ਕਹੈ ਮਾਨ ਸੁਧਾ ਸਰਮੈ ਸਨਾਨਕਰ। ੯੩॥
 ॥ ਕਿਤ ਯੁਗੇ ਪਰਸਾਦਿ ਤੇਤਾ ਮਾਹਿ ਅੰਤ ਸਸੀ
 ਦਾ ਪੁਰੇ ਬਲਾਦਿ ਕਲੁ ਮਾਹਿ ਅੰਤ ਦਾ ਸਸਰਾ। ਰਾਮ
 ਸਰ ਅੰਗੇ ਸੀਤੋ ਖ ਸਰ ਕੋਲ ਸਰ ਤੁਮੈ ਬਿਬੇਕ ਸ
 ਰ ਲੈ ਸਭੀ ਹੈ ਜਾ ਕੇ ਦਾ ਸਸਰਾ। ਸੀਤ ਖੁਸੀ ਮਿਗ
 ਰਾਜ ਸੇਵਾ ਕੀ ਸੁਪੀਤਿ ਕਾਜ ਜਾ ਕੇ ਆਸ ਪਾਸ ਬ
 ਸੈ ਸੀਗਾਰ ਕੇ ਦਾ ਸਸਰਾ। ਵਸਦੀ ਸਪਨ ਜਾਂ ਅ
 ਪਾਰ ਮੈ ਅਨੁਪ ਅਤਿ ਨਾਏ ਜਾਂ ਹਿ ਕਸ ਮਲ ਮੈ ਸੈ
 ਰਾਮ ਦਾ ਸਸਰਾ। ੯੪॥ ਟੀਕਾ ॥ ਪਰਸਾਦਿ ਕਹੈ
 ਪਰਸ ਹੈ ਆਦਿ ਜਿਸ ਕੇ ਸੋ ਕੋਣ ਪਰਸ ਰਾਮ ਅੰਤ ਸਸੀ
 ਰਾਮ ਚੰਦ। ਬਲਾਦਿ ਕਹੈ ਬਲ ਹੈ ਆਦਿ ਜਿਸ ਕੇ ਸੋ ਕੋਣ
 ਬਲ ਰਾਮ ਅੰਤ ਦਾ ਸਸਰ ਕਹੈ ਅੰਤ ਮੈ ਦਾ ਸਸਰ ਰਾਮ ਦਾ ਸ
 ਸਰ। ਅੰਗ ਸੁਗਮੀ। ਕ ਬਿਤੁ। ॥ ਚੈ ਨ ਚਿਤ ਪ
 ਟੁਤ ਅਚੈ ਨ ਤਾ ਕੋ ਚੁਰਕਰ ਭੈ ਨ ਮਨਿ ਰਹੇ ਲਗੈ ਬੁਝ
 ਨੇ ਸੁਸੀਤ ਸੈਨ। ਚੈ ਨ ਦਿਨੇ ਲਗ ਮੇ ਰਹੈ ਸੋ ਤੋ ਚਿਦ
 ਗੈ ਨ ਮਾਹਿ ਵੈ ਤੁ ਬਿਨ ਹੇ ਤੁ ਸੈ ਅਵੈ ਤੁ ਆਪ ਜੈ ਸੈ ਮੈ
 ਨਾ ਮੈ ਨ ਮੈ ਨ ਕਥ ਮੈ ਨ ਲੋ ਭੁ ਮੇ ਹ ਹੀ ਕਿਤ ਮੈ ਨੈ ਨ ਨ

ਮੈਲਾਜਦੈ ਸਭੀਕੋਕਰੇ ਸੁਖਦੈਨਾ। ਲੈਨਯੋਗਕਾਹੂ
ਕੇਨਹੋਰੁਸੇਨਿਹਾਲਸਿੰਘ ਸੁਧਾਸਰਨਾਇਕੇਜੁ
ਸੁਨੇਸੰਤਜਨਬੈਨਾ। ੯੫॥ ਇਕਤੀਸੇਕਬਿਤ

॥ ॥ ਬਡੇਰੈ ਗਵੈਯਾ ਚਤੁਰਾਨਨਕੇਰਿਝੈਯਾ ਤ
ਥਾ ਬਖਸਕਰੈਯਾ ਹੈਂ ਧਨਾਦੁਗੁਨੀਨਰਮੈ। ਪਿੰਡ
ਤਪ੍ਰਬੀਨ ਬੇਦਉਪਬੇਦ ਸਾਸੁਪਦੇ ਪੁਰਨਪੁਰਾਨ
ਕਾਬਜਕੇਸਨਕੀ ਬਰਮੈ। ਨਾਗਰਨਿਹਾਲਸਿੰਘ
ਬਮਤੀਹੀਕਟੀਸੁਰਹੈਂ ਕਈਹੈਂ ਚਤੁਰਦਸਬਿਦਾ
ਕੇਬਿਚਰਮੈ। ਸੰਤੁਰਗਵੈਤ ਜੋਅੰਨੀਤ ਸਭੁਸਾ
ਜਦੇਖੇ ਸੁਧਾਸਰਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸਜੁਕੇਘਰਮੈ।
੯੬॥ ॥ ਉਜਲਭਈਹੈ ਬੁਧਿਪ੍ਰਭੁਗੁਨਗਾਣੈ

ਸੁੱਧ ਚੰਚਲਤਾ ਚਪਲਾ ਜੋ ਚਪਲ ਚਲੀਗਈ
॥ ਛੁਛੀਹਰਿਨਾਮਤੇ ਛਲੀਲੀ ਛਲਵੈਤਨਕੋ ਅੰ
ਸੀਪ੍ਰਕ ਬੁਧਿਹੁਤੀ ਛਿਨੇਜੋ ਛਲੀਗਈ। ਗਮਾਨ
ਕੀ ਅਗਨਿਕੇ ਪ੍ਰਭਾਟਕੈ ਨਿਹਾਲਸਿੰਘ ਸੰਚਿਤ
ਕੇਮਾਨਨਕੀ ਜੋਕੇਜੋ ਜਲੀਗਈ। ਸਤੁਸੰਗਕੇ ਪ੍ਰ
ਭਾਟਕੋ ਰਿਦਾ ਸੁੱਧ ਆਇ ਸੁਧਾਸਰਨਾਇ ਪਾਂ
ਤਿਪਾਪਕੀ ਦਲੀਗਈ। ੯੭॥ ॥ ਕਹਿਤੁਹੈਂ ਪਾ
ਪਕੋਕਹਾਂ ਜਾਹਿਕੋਨਰਾਖੈ ਹੈਂ ਨਕੋ ਵਿਕਾਨੇਨਾਂ ਬਹਾ

ਨੇ ਹੋਤੁ ਘਾਤੀ ਕੀ ਗਾ ਅੰਗ ਤੀ ਰ ਬ ਤੇ ਫੇਰ ਜੀ ਵ ਨ ਕੇ
 ਭਾਜੇ ਫਿਰੇ ਅ ਬ ਹੈ ਮ ਰ ਨ ਬ ਨ ਯੇ ਭਾ ਗ ਰ ਤੀ ਭਾ ਤੀ
 ਕੀ ਗ ਸੀ ਤੁ ਖੁ ਸੀ ਮ੍ਰਿ ਗ ਰਾ ਜ ਏ ਕ ਸ ਤ ਸੰ ਗ ਬ ਰੇ ਦੁ
 ਜੇ ਗੁ ਰੁ ਰਾ ਮ ਦਾ ਸ ਤੇ ਜ ਅ ਵ ਦਾ ਤੀ ਕੀ ਗ ਅੰ ਸੀ ਰੀ
 ਤਿ ਮੀ ਤ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਕੇ ਪੁ ਭਾ ਪ ਜੁ ਨ ਧ ਕ ਧ ਕੀ ਮਿ
 ਟੈ ਨਾ ਹਿ ਪਾ ਪ ਨ ਕੀ ਛਾ ਤੀ ਕੀ ਗ ੯੯ ॥ ਟੀ ਕਾ ॥
 ਘਾ ਤੀ ਕ ਹ ਯੇ ਹ ਘ ਰੇ ਘ ਭੁ ਕ ਰ ਨੇ ਗ ਰ ਤੀ ਰ ਬ ਕੀ ਕ ਯੇ ਕੀ ਅ
 ਰੇ ਪ ਗ ਰ ਗੁ ਰੁ ਜੀ ਨੇ ਇ ਸ ਪੁ ਕ ਰ ਪਾ ਪ ਆ ਪ ਮ ਮੇ ਕ ਹ ਭੇ ਰੇ
 ॥ ਕ ਬਿ ਤਾ ॥ ਗ ਥੀ ਜੀ ਅ ਤ ਮ ਨੇ ਤ ਨੇ ਸੰ ਤ ਨ ਕੇ
 ਦਾ ਸ ਖਾ ਸ ਨਿ ਹ ਕਾ ਮ ਕ੍ਰਿ ਤ ਨ ਕੇ ਬੀ ਜੁ ਬੀ ਜੀ ਅ ਤ
 ਹੈ ਗ ਛੀ ਜੀ ਅ ਤ ਮੈ ਲ ਸੁ ਧ ਚੈ ਲ ਟ ਤ ਹੇ ਤਿ ਬੁ ਧਿ ਫੁ
 ਰੈ ਰੇ ਖ ਵਿ ਸ੍ਰਿ ਮਿ ਸ੍ਰ ਇ ਸ੍ਰ ਲੀ ਜੀ ਅ ਤਿ ਹੈ ਗ ਭੀ ਜੀ
 ਅ ਤ ਹੈ ਟੈ ਗ ਗ ਪੀ ਜੀ ਅ ਤ ਹੈ ਟਿ ਟੈ ਕ ਸ ਮ ਦ ਮ ਸਾ
 ਧ ਨੇ ਮੈ ਪ੍ਰੇ ਮ ਟੀ ਜੀ ਅ ਤ ਹੈ ਗ ਜੀ ਜੀ ਯੇ ਮੁ ਮੁ ਖ ਮੁ ਰੈ
 ਪ ਤੀ ਜੀ ਅ ਤ ਮ ਹਾਂ ਟਾ ਕ ਸੁ ਧਾ ਸ ਰ ਬੀ ਚ ਜੈ ਸ ਨਾ
 ਨ ਕੀ ਜੀ ਅ ਤ ਹੈ ॥ ੯੯ ॥ ਤੁ ਕ ਬਾ ਟ ਨ ਅ ਖ ਰੀ ਕੀ
 ॥ ਗੁ ਰ ਵੇ ਟ ਤੀ ਰ ਬ ਅੰ ਮ੍ਰਿ ਤ ਸ ਰੇ ਟ ਰ ਗੁ ਰ ਗਿ ਆ
 ਨ ਮ ਜ ਨ ਅ ਪ ਰੀ ਪ ਰਾ ॥ ਅੰ ਮ੍ਰਿ ਤ ਸ ਰੇ ਟ ਰ ਕ ਯੇ
 ਸੁ ਧਾ ਸ ਰਾ ॥ ਕ ਬਿ ਤਾ ॥ ॥ ਅ ਰੁ ਰੇ ਨ ਕਾ ਹੁ ਸੇ ਜੁ

ਗਰਬੇ ਸੁਜੀਤ ਬੈਰਿਦੇ ਮੈ ਹਰਖ ਧਾਰ ਹਰੀ ਹਰੀ
 ਰੁਰੇ ਗਰੁਰੇ ਮਨੀ ਖਾ ਮੀਦਿ ਟਰੁਰੇ ਕੁਟੇ ਟੁਰੁਰੇ ਦ
 ਰੁਰੇ ਦੁਕਿਤ ਦੇਖ ਪੇ ਮਦਾਰ ਦੁਰੁਰੇ ਗਨਰੇ ਨਿਹਾਲ
 ਸਿੰਘ ਪਰੁਰੇ ਸਰਨਿ ਸੀਤ ਧਰੁਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਬੈਨ ਭੁ
 ਵਸਿੰਘ ਤਰੁਰੇ ਮਰੁਰੇ ਮਰਨਿ ਮੈ ਸੀ ਜਾ ਤੇ ਨਹਿ
 ਟੇਰ ਮਰੈ ਸੁਧਾ ਸਰਿ ਨਾਇ ਸੀਗੁ ਸੀਤ ਨਕੇ ਕਰੁਰੇ
 ॥੧੦੦॥ ॥ ਮੁਕੇ ਕਰੈ ਮੋਹ ਮਦ ਕਾਨ ਕੀ ਕੁਝ
 ਨਹੁ ਤੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਜਮੋ ਕਬੀ ਨਾਂ ਝੁਕੇ ਕਰੈ
 ਮਗਨ ਸੁਨਿ ਜਾਨੀਦ ਰਹੇ ਸਦਾ ਚਿਦ ਚੰਦ ਪਾਪ ਨਕੇ
 ਪੀਥ ਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਸੋ ਦੁਕੇ ਕਰੈ ਸੀਤ ਖੁਸੀ ਮਿਗ
 ਰਾਜ ਸੋ ਭਾ ਭਾਂ ਰਹੇ ਬਿਰਾਜ ਪੈ ਨਾ ਬਿਨ ਦੀ ਪਜਮੇ
 ਸੁਤੇ ਸੇ ਨਾਂ ਦੁਕੇ ਕਰੈ ਥੁਕੇ ਸੇ ਨਰਹੈ ਗਮਾਨ
 ਨਿਧਿ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਸੁਧਾ ਸਰ ਨਾਇ ਨਿਜ ਰੂਪ ਜੇ
 ਜੁਕੇ ਕਰੈ ॥੧੦੧॥ ॥ ਗਾਇ ਬੋ ਕਰੈ ਜੀ ਗੁਨ
 ਗੋ ਬਿਦ ਕੇ ਸਾਜਨ ਸੇ ਸੀ ਤੇ ਕੇ ਸਮਾਜ ਮੈ ਜਰੁਰ ਕ
 ਰੇ ਮਾਇ ਬੋ ਲਾਇ ਬੋ ਪਰ ਮਯੇ ਮਤਿ ਨਕੇ ਸੁਬੈ
 ਨਨ ਮੈ ਯਾ ਤੇ ਹੋ ਤੁ ਪਾਵਨ ਪਰ ਮਪਦ ਪਾਇ ਬੋ ਅ
 ਇ ਬੋ ਨਹੋ ਤੁ ਹੈ ਅਭੇਦ ਜੈ ਸੇ ਫੁਟੇ ਘਟ ਘਟਾ ਕਾ ਸ
 ਮਹਾਂ ਕਾ ਸ ਬ੍ਰਮੇ ਤੇ ਸਮਾਇ ਬੋ ਛਾਇ ਬੋ ਨਿਹਾ

ਲਾਸਿੰਘ ਜਸੁ ਸਤ ਸੀਗ ਦੁਰਾ ਸੁਧਾ ਸਰ ਆਇ
 ਕੇ ਜਰੂਰ ਕਰੇ ਨਾਇ ਬੈ ॥ ੧੦੨ ॥ ਅਬ ਹਮਾਰੇ
 ਨਾਈ ਪੁੰਡ ਬਿਬੇ ਕ ਸਰੀ ਏ ਕ੍ਰਿਤਾ ॥ ਕ ਬਿਤਾ ॥
 ਮ ਸੁੰਦਰ ਨਗੀ ਨੇ ਲਾਲ ਖੇਤੀ ਗਜ ਹੈ ਬਿ ਸਾਲ
 ਪੰਨ ਨ ਕੇ ਕਹੁ ਜਾਲ ਜਰੇ ਚੁਨ ਸਾਰ ਹੈ ਗੀ ਰੇ ਹਰ
 ਲੇ ਤੇ ਮਨ ਮਨੀ ਜੋ ਜਗੀ ਹੈ ਖਨ ਕੇ ਤੀ ਮੈ ਸੁਨਾ ਉੰਗ
 ਨ ਕਹਾਂ ਲੈ ਸੁਮਾਰ ਹੈ ਦੁਆ ਸਿੰਘ ਕਹੇ ਦਾ ਸਦੀ
 ਨ ਨਾ ਬ ਸੁਖ ਗਾ ਸ ਕਾਟੇ ਕਾਲ ਹੁੰ ਕੀ ਠਾ ਸਿ ਤਾਰੇ ਭ
 ਟ ਪਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉ ਮਨ ਕਰੇ ਆ ਸ ਸੋ ਉ ਦੇ ਤ ਸੁਖ ਰ
 ਸ ਅੰ ਸੋ ਗੁਰੁ ਗ ਮ ਦਾ ਸ ਤੇ ਰੇ ਵਰ ਬਾਰ ਹੈ ॥ ੧੦੩
 ॥ ॥ ਕੀ ਗਤਿ ਕਰਤ ਬੇ ਦ ਪਾ ਵ ਤ ਨ ਸੇ ਸ ਭੇ ਦ ਸਿ ਦ
 ਸੇ ਸੁ ਰੈ ਨ ਦਿ ਨੇ ਸੋ ਭੁ ਕ ਰੈ ਹ ਰਿ ਕੀ ਗ ਕੀ ਰ ਤੇ ਸੁ ਮੀ
 ਰ ਕ ਰੇ ਦੀ ਨ ਨ ਕੀ ਪੀ ਰ ਹ ਰੇ ਅ ਪ ਦਾ ਅ ਨੇ ਕ ਟ ਰੇ
 ਧ ਰੇ ਸੇ ਵ ਬ ਰ ਕੀ ਗ ਕੀ ਰ ਕੀ ਸਿ ਖ ਤੀ ਨ ਮ ਨਾਰੀ
 ਤੁ ਰੀ ਜ ਗਾ ਸਿੰ ਧ ਜਾ ਨ ਸੁ ਖ ਰੁ ਪ ਭੁ ਈ ਦਾ ਸੀ ਸੀ ਤ
 ਦ ਰ ਕੀ ਗ ਕੀ ਰ ਤ ਨ ਕ ਥਾ ਹੇ ਤੁ ਆ ਠੇ ਜਾ ਮ ਦ ਆ
 ਸਿੰ ਘ ਮ ਹਿ ਮਾ ਅ ਪਾਰ ਗੁ ਰੁ ਗ ਮ ਦਾ ਸ ਸ ਰ ਕੀ ॥
 ੧੦੪ ॥ ਟਾਰ ਤੁ ਕ ॥ ॥ ਏ ਸ ਕ ਬਿ ਤ ਕੀ ਆ ਚਾਰੋ ਤੁ ਕਾਂ
 ਚੁੰਬ ਚਿ ਲਿ ਖ ਕੇ ਆ ਦਿ ਕਾ ਕ ਕਾਰ ਮ ਧ ਲਿ ਖ ਠਾ ਤੁ ਕਾਂ ਕੇ ਆ

ਦੁੱਤਿ ਸਮੀਪੀਰਕਾਰਚਾਰੋਕੋਣੋਮੈਚਾਰੀਲਿਖਣੇ॥ ਮੱਧ
 ਕਾਏਕੀਕਕਾਰਆਨੁਬਾਰਪਦੁਨੇਮੈਆਵੈਗੋ॥ ਦਰਜ
 ਦਾਹਦੁਤਾ॥ ਡੁਮਰੁਬੀਦਾਲਾਸਾਂਤੁਕਾ॥ ਅਥਕਾਬਿਤ
 ਆਸ਼ਮਕਚੀਦੋਏਕੀਦਿਖਾਈਦੇਤਿਦੁੰਨੀਚੁੰਨੀਚਮ
 ਕਚਰਾਗਕੀਨਿਹਾਰੀਜੋਤਦਾਰਹੈ॥ ਚੌਰਕੀਦੁਰਨ
 ਅੰਮੁਰਨਮਨੁਮੋਹਿਲੇਤੁਹਰਖਹਮੇਸਦੇਤੁਦਰ
 ਸਮਪਾਰਹੈ॥ ਕਹਤਗੁਲਾਬਸਿੰਘਸੁੰਦਰਬਜ
 ਤਸਾਜਬੇਸਹੈਅਲਾਪਚਾਰੁਨਰਕਨਿਟਾਰਹੈ॥
 ਅਧਮਉਧਾਰਹੈਸਦਾਰਹੈਸਕਲਸੁਖਸੋਚੀਪ
 ਤਿਸਾਹਮੈਸੋਤੇਰੋਦਰਬਾਰਹੈ॥ ੧੦੫॥ ਬਨੀ
 ਹੈਬੁਲੀਦਮਸਲੀਦਘਨੀਸੋਭਾਸਨੀਤਾਫਤੇਕੀ
 ਬਾਫਤੇਕੀਬਰਸੈਬਹਾਰਹੈ॥ ਮਖਮਲਕੋਕੋਮ
 ਲਬਨੋਹੈਚੌਦੇਆਤੁਨੋਤੁਕੇਤੁਰੇਸਿਰੀਗੁਰੁਕੀ
 ਬਕੇਦੀਦਾਰਹੈ॥ ਕਹਤਗੁਲਾਬਸਿੰਘਤਾਪੇਫੁ
 ਲਫਬੀਛੁਬਿਫੈਲੇਫੁਲਚਾਰੋਚਿਰਚੌਰਬੁਲੇਛਾ
 ਰਹੈ॥ ਸਬਦਉਚਾਰਹੈਉਬਾਰਹੈਅਧਮਜਾਕੀ
 ਉਪਮਾਅਪਾਰਮੈਸੋਦਿਪੈਦਰਬਾਰਹੈ॥ ੧੦੬॥
 ਸੋਨੇਕੀਸ਼ਮਕਚਾਰੁਚਾਂਦੀਕੀਦਮਕਨੀਕੀਚੁ
 ਨੀਕੀਚਮਕਦੁੰਨੀਸੁਲਾਸੁਲਪੌਰੋਕੋਗਾਬਨੀਹੈਬ

ਹੁਕੇ ਦੇ ਖਤੇ ਸੁਰੇ ਸਪਦ ਚੀਨ ਕੈ ਬੈ ਕੁੰ ਠ ਪ
 ਦ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧੦੯ ॥ ਵਾਰਤਕ ਇਸ ਕਬਿਤ ਕੀ ਅੰਤ
 ਕੀ ਤੁਕ ਕੇ ਅੰਤ ਕੇ ਯਤਿ ਕੇ ਪਵਾਂ ਅਫੁ ਸਾਹਿ ਤੇ ਬੇ ਜੋ ਗਾਟੀ ਸੇ
 ਸੋ ਲਾਹਿ ਤੀ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੇ ਕਟੀ ਸੁਰੇ ਕੈ ਸਮਝ ਕੇ ਰਾਖੇ ਚਾਹੀ
 ਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਕਬਿਤਾ ॥ ਗਮਾਲ ਮਮੈ ਮਾਲ ਮ
 ਜੇ ਜਾਲ ਮ ਕੇ ਭਾਰੇ ਭੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰਾਰੇ ਨਰ ਨਿੰਦ
 ਕ ਨਿਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਅਪ ਜ ਸਵਾਰੇ ਜੇ ਹਤੁ ਮਾਰੇ ਫੂਰ
 ਤਾ ਕੁ ਚਾਰੇ ਔ ਗੁਨ ਕੇ ਨਾਰੇ ਦੁਖ ਦੇਖ ਕੇ ਧਰਾਰੇ
 ਹੈਂ ॥ ਕਹਤੁ ਗੁਲਾ ਬਸਿ ਘ ਗਰ ਬ ਗਾਹਾਰੇ ਕਢੇ
 ਚੁਗਲੀ ਕੇ ਬਨੇ ਜੇ ਚੁ ਬਾਰੇ ਭੀ ਮ ਭਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਅਧ
 ਮਉ ਧਾਰੇ ਜੈ ਸੇ ਪਾਛੈ ਮੈ ਉਚਾਰੇ ਏ ਤੇ ਨ ਭੁ ਮੈ ਨ
 ਤਾਰੇ ਜੇ ਤੇ ਸੁ ਧਾ ਸਰ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧੦ ॥ ਕੈ ਧੋ ਤੇ
 ਜਟ ਮ ਕੈ ਵਿ ਫਾ ਕਰ ਕੇ ਚਾਰੇ ਚਿ ਕੈ ਧੋ ਬ੍ਰ ਹਿ ਮੰ ਡ
 ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੀ ਨਿਕਾਈ ਹੈ ॥ ਕੈ ਧੋ ਭੁ ਮਿ ਸਾ ਗੀ ਕੇ
 ਸਿੰ ਗਾਰ ਸਾਰ ਸੀ ਚਿ ਕੈ ਬਿ ਰੀ ਚਿ ਰ ਚਿ ਦੀ ਨੀ ਕੀ
 ਨੀ ਬੁ ਧਿ ਬਲ ਤਾਈ ਹੈ ॥ ਕੈ ਧੋ ਜੇ ਗੁਲਾ ਬਸਿ
 ਘ ਦੁ ਠਿ ਕਾ ਸਿ ਤਾ ਬ ਦੋ ਰ ਈ ਹਾਂ ਆਇ ਬ ਸੀ
 ਫਾ ਕੀ ਪ ਰੈ ਸ ਰ ਝਾਂ ਈ ਹੈ ॥ ਅਧ ਮਉ ਧਾਰ ਨ ਕੇ
 ਅਘ ਨ ਬਿ ਵਾਰ ਨ ਕੈ ਕੈ ਧੋ ਹ ਰਿ ਮ ਦਿ ਰ ਕੀ ਰ ਚ

51

ਨਾ ਸੁਗਾਈ ਹੈ ॥ ੧੧੧ ॥ ਏਰਿਦ ਵਬਾਯੇ ਚੈ
 ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਕਰ ਬੁਧਿ ਬਿਧਿ ਕੀ ਚਿ ਚੈ ਸ
 ਰਏ ਕੋ ਧਮਾਟੇ ਗੋ ਸੋਭਾ ਕਰਵਾਯੇ ਚੈ ਏਹ
 ਏਨ ਦੀ ਨਨ ਕੋ ਬਿਘਨ ਬਿਨਾ ਸ ਬੈ ਕੋ ਗਨ ਪ
 ਤਿ ਗਾਟੇ ਗੋ ਕਹਤੁ ਗੁਲਾ ਬਾ ਸਿ ਘ ਜਨ ਮ ਸੁ
 ਧਾਰ ਬੈ ਕੋ ਸੀਤਾਂ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਕੁਰੋ ਸੋ ਉਰਲ
 ਏਰੇ ਗਾਪ ਨ ਪਯੋ ਚੈ ਤੋ ਉਚਾਰ ਏਹ ਗੁਰੂ ਸ
 ਪਾਪ ਖੋ ਚੈ ਤੋ ਰੇ ਸੁਧਾ ਸਰਨ ਏਰੇ ॥ ੧੧੨ ॥
 ॥ ਸਦੈ ਯਾ ਅਤੁ ਤੁਰੁ ਮਾਤੁ ਸੁਭਾ ਤੁ ਸਭੀ ਤਨਿ
 ਜਾਂਹਿ ਤੁ ਸਿੰਧ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਣੈਂ ਜਾਂਹਿ ਤੁ ਜਾਨੁ
 ਕੇ ਤਰ ਬੈ ਠਿ ਬਨਾ ਗ ਸਿ ਮੈ ਬਾ ਸਿ ਬੈ ਸ ਬਿ ਤਾ ਏਂ
 ਜਾਂਹਿ ਤੁ ਏ ਸਾਹਿ ਸਾਂਤਰ ਕੇ ਦਰ ਏ ਟਿ ਏ ਵਾਲ
 ਏ ਰਿ ਮ ਨ ਏਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਦਲ ਸਿ ਘ ਸੁਧਾ ਸਰ ਭੀ
 ਰਿ ਸੋ ਗਾ ਤਿ ਕੁ ਕਰ ਸੁ ਕਰ ਪਾ ਏਂ ॥ ੧੧੩ ॥ ਕਾ ਬਿ
 ਅਤੁ ਬਲ ਗ ਡ ਬਿ ਨੀ ਕੇ ਤਾਲ ਪੁ ਜ ਅ ਟ ਨੀ ਕੇ
 ਜ ਬ ਲੈ ਨ ਏ ਖੀ ਦੁ ਤਿ ਮਾ ਨ ਸ ਰ ਏ ਰ ਹੈ ॥ ਅਤੁ ਬ ਯੀ
 ਸ ਫ ਲ ਸੁ ਖ ਦ ਦੁ ਮ ਬਿ ਦ ਦੀ ਸੈ ਜ ਬ ਲ ਗ ਨ
 ਰ ਪ ਐ ਨ ਕਾ ਮ ਤੁ ਰ ਹੈ ॥ ਪੁ ਤੁ ਪੁ ਰੀ ਕ ਭੁ ਨੈ ਤੋ
 ਗ ਨ ਏ ਟ ਸੇ ਟ ਜੈ ਲੈ ਨ ਅ ਕਾਲ ਕਿ ਲ ਕੀ ਨੇ ਰਿ

ਸੁਨ ਤੁਹਿ ਸੁਧਾ ਸਰਨਾ ਮਧ ਗਏ ॥ ੧੧੯ ॥ ਸਰ
 ਆਹਿ ਬਿਰਾਜਤ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਪੇਖ ਪੁਰੰਦਰ ਸੇ
 ਲਲਚਾਏ ॥ ਗਨ ਈਸ ਮੁਨੀ ਸਤੁ ਪੀ ਸਰਿ ਖੀ
 ਸਰ ਆਨ ਸਤੀ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ॥ ਸਨਕ
 ਇਕ ਨਾਦਕ ਨਾਦ ਸੇ ਸਰ ਮੇ ਸ ਮ ਹੇ ਸ ਸਤੀ ਚ
 ਚਿ ਆਏ ॥ ਮਿਲਿ ਕੇ ਸਤੁ ਧਾ ਮ ਰ ਰੇ ਗੁਰੁ ਨਾ ਮ ਸੁ
 ਆਨ ਹਿ ਜਾ ਮ ਧੁ ਨੀ ਸੁ ਨ ਪਾ ਏ ॥ ੧੨੦ ॥ ਹਰਿ ਕ
 ਖ ਟੁਕੀ ਸਤੁ ਪਾ ਪ ਹ ਰੈ ਜ ਬ ਆਇ ਸਨਾਨ ਸੁ ਪ੍ਰ
 ਤੁ ਕੇ ਯੋ ਮ ਸੁ ਖ ਸੀ ਪ ਤਿ ਤਾ ਹਿ ਬ ਸੇ ਗਿ ਹ ਮੈ ਕ ਰ ਨੇ
 ਮ ਸੁ ਅ ਮਿ ਤੁ ਪਾ ਨ ਲਿ ਯੋ ॥ ਹਰਿ ਧ ਆ ਨ ਧ ਰੈ ਹ
 ਚਿ ਨਾ ਮ ਰ ਰੈ ਹ ਰਿ ਹੇ ਤੁ ਤ ਹਾਂ ਬ ਹੁ ਦਾ ਨ ਦਿ ਯੋ ॥ ਹਰ
 ਮੈ ਹ ਰਿ ਰੂ ਪ ਸੁ ਟੁ ਪ ਪਿ ਕੈ ਹ ਰ ਬੀ ਧ ਨ ਤੇ ਸੁ ਖ ਮੇ ਖ
 ਚਿ ਯੋ ॥ ੧੨੧ ॥ ਅ ਸੁ ਹੇ ਮ ਕਾਰ ਕ ਟਿ ਕੇ ਸ ਟ ਹ ਰ
 ਸੀ ਘ ਕੇ ਕ ਬਿੱਤਾ ॥ ॥ ਚੁ ਰੇ ਚਿ ਰ ਸਾਲਾ ਏ ਤੁ ਸੇ
 ਚਿ ਸਤੁ ਗਿ ਰ ਮਾਲਾ ਫ ਟ ਕ ਫ ਰ ਸਤੁ ਹਾਂ ਸੁ ਟੁ ਅੰ
 ਤੁ ਪੈ ਰੁ ਕੇ ॥ ਸੁ ਧਾ ਸਰ ਸਾ ਗ ਰ ਸੇ ਮ ਧਿ ਹ ਰਿ ਮੰ
 ਦਰ ਚੰ ਕੰ ਚ ਨ ਖ ਚ ਤੁ ਮ ਦਿ ਆ ਤੁ ਚ ਚ ਰ ਏ ਰ ਹ ਮੇ ॥
 ਚ ਚੁ ਚੇ ਬੇ ਦ ਚ ਚ ਮੁ ਨੀ ਗੁ ਨੀ ਗਾ ਏ ਨੇ ਤ ਨੇ ਤ ਬਿ ਖਿ
 ਚਿ ਤੇ ਮ ਨ ਸਾ ਕੇ ॥ ਚਿ ਹੀ ਤੇ ਖੈ ਰ ਹ ਮੇ ॥ ਪੁ ਰ ਨ ਪ੍ਰ ਕ

ਸਹੇ ਸਾਚ ਤਕੁ ਦੁਲ ਸਦਹ ਸੁਦੀ ਪਾਠੀ ਰਾਗ
 ਨੇ ਸੁੰਦਰੀ ਪੈਰੋ ਰਾਗੇ ॥ ੧੨੨ ॥ ਪਾਰਬ ਕਰੈ
 ਪੁਨ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਟਾਰੈ ਤੋ ਯਾ ਜਨ ਮਕ ਕਰੈ
 ਉ ਨਹਾਰ ਬੋ ਗਾਰ ਬੋ ਗੁ ਮਾਨ ਕਰ ਟਾਰ ਬੋ ਬਿਖੈ
 ਕੀ ਦੇਵ ਈ ਰਖ ਬਖੀਲੀ ਜੋ ਛੁਲੀ ਲੀ ਯਾ ਬਿਖੈ
 ਰਬੋ ਪਾਰਬ ਧਰ ਮਟਾ ਕ ਸੰਤੋ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਸਿ
 ਪਾ ਠਾਰ ਬੋ ਰੁਕ ਕੇ ਟੁਮਰੇ ਉ ਬਾਰ ਬੋ ਮਾ
 ਕੀ ਕ ਮਨ ਕਰ ਨਾ ਏ ਸ ਤ ਸੰਗ ਕਰ ਸੁ ਧਾ ਸਰ ਕ
 ਕੀ ਗੋ ਜਰ ਕ ਤੋ ਰੋ ਤ ਰਾਗੇ ॥ ੧੨੩ ॥ ਜੋ ਲੋ ਨ ਕ
 ਰੋ ਸੁ ਸੰਗ ਤੋ ਲੋ ਨ ਕੀ ਚਾ ਗੋ ਰੰਗ ਖੋ ਜ ਖੋ ਜ ਗੀ ਚ
 ਬਾ ਤੁ ਸੁ ਗ ਮ ਪੁ ਕਾ ਸੀ ਮੈ ਗ ਸੁ ਨ ਉ ਪ ਦੇ ਸ ਤੋ ਤੁ
 ਬ ਖੋ ਕੇ ਟੇ ਵੇ ਚ ਨ ਕੇ ਮ ਜ ਮੈ ਮ ਗ ਜ ਹੈ ਨ ਪ ਰੈ ਭ
 ਟ ਠ ਸੀ ਮੈ ਸੰ ਤ ਕ ਟੇ ਕ ਹੋ ਚ ਹੋ ਲ ਹੋ ਤੇ ਸ ਰੁ ਪ
 ਖ ਚੋ ਨ ਕ ਮੇ ਜ ਕੇ ਤ ਮੈ ਹੈ ਅ ਭੇ ਦ ਸੁ ਖ ਰਾ ਸੀ ਮੈ
 ਸੰ ਤ ਨ ਕੇ ਸੰ ਗੁ ਕ ਰ ਗ ਨਾ ਨਾਂ ਮਿ ਤ ਪਾ ਨ ਕ ਰੈ ਸੁ ਧ
 ਸ ਰ ਨਾ ਏ ਟ ਰ ਫਿ ਰੇ ਨਾਂ ਚੈ ਰਾ ਸੀ ਮੈ ॥ ੧੨੪ ॥
 ਆ ਏ ਕ ਈ ਦਾ ਰਿ ਦੀ ਜੋ ਤੇ ਈ ਗੁ ਰੁ ਕ੍ਰਿ ਪਾ ਪਾ ਏ
 ਹੈ ਗ ਏ ਧ ਨਾ ਦੁ ਆ ਪ ਨੈ ਨੀ ਸਿ ਜ ਠੀ ਠੀ ਠੀ ਠੀ
 ਸ ਤ ਸੰ ਗ ਮੈ ਸੇ ਬੈ ਨ ਸੇ ਕ ਰ ਨ ਕ ਠੀ ਠੀ ਠੀ ਠੀ

55

ਰਸ ਜੇ ਸਹ ਸੁਗੁਨ ਮੀਠੇ ਹੋਂ ਸੀਤ ਖੁਸੀ ਮਿਗ
 ਰਾਜ ਹਿੰਦੇ ਕੁੰਮਿ ਸੁਧਾ ਬੀਜ ਫਿ ਪਾਜ ਲੁ ਮਿਲੇ
 ਬਿੰਦੁ ਫਲੈ ਗੁਰੁ ਈ ਰੇ ਹੋਂ ਆਗੇ ਰੁਜਾਇ
 ਟਰ ਜਾਇ ਕਰੈ ਨਾਹਿ ਪੀਛੇ ਕੀਨੇ ਪਾਪ ਸੁਧਾ ਸਰ
 ਨਾਏ ਜਾਤ ਪੀਠੇ ਹੋਂ ॥ ੧੨੫ ॥ ਸੀਬਤ ਸੁਟੁ ਮ
 ਨੈਨ ਦੁਰ ਚੰਦ ਅਸੁ ਚੰਦੇ ਭੈ ਚੰਦ ਚੀ ਚ ਯੇ ਸੁਪ
 ਪਤ ਸੁਹਾ ਯੇ ਹੋਂ ਸੁਧਾ ਸਰ ਚੁੰਦੇ ਪੰਛੇ ਮੇਰ ਰਾ ਮਤ
 ਰਬ ਹੈ ਤਾ ਹੀ ਕੇ ਨਿ ਕਟ ਗਾ ਮਠੀ ਨੈਨ ਮਠਾ ਯੇ ਚ
 ਮੈ ਸੀ ਸ ਬਾਜ ਪੁਰੇ ਮੱਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੇ ਪੁੰਦ ਨਾ ਮਨ
 ਨਿਹਾਲਾ ਸਿੰਘ ਨਿ ਮਲਾ ਸੁਹਾ ਠੀ ਠੀ ਕਲਾ ਕੇ
 ਬੁੰਗੇ ਸੁਧਾ ਸਰ ਤੁਟ ਖੋਜੇ ਮੇਜ ਸੁਧਾ ਸਰ ਸਤਰ
 ਪਚੀ ਸਾ ਯੇ ਬਨਾ ਯੇ ਹੋਂ ॥ ੧ ॥ ਚਿਤਿ ਸੀ ਸੁਧਾ
 ਸੰਗੀ ਸਤੁ ਕ ਪਚੀ ਸਾ ਸੀ ਪੁਕਾ ਯੀ ॥

56

56

॥ ਏਹ ਗਾ ॥

ਕਾਰਤਕ ਭੈਮ ਸੁਟਾਰਾ ॥ १ ॥
 ਕਾਪੀ ਲਿਖੀ ਸੁਧਾਰਾ ॥ १ ॥

ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਕਰਤਾ

ਪਾਨ ਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸੰਤ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਿਦਿਆ ਬੁਧੀ ਸਫਲ ਕਰਨ ਹਿਤ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਅਭਿਸੰਦ
 ਤ ਗ੍ਰੰਥ ਗਾਏ ਵਪਕਾਸ ਨਾਮ ਕਰਾਇਆ ਜਿਸਦਾ ਬੜਾ ਬਿਸਥਾਰ ਜਿਸਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉ
 ਪਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਬੰਗੋ ਸੋਹਣਾ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਮਹਿੰਤੁ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਕੋ ਪਾਸ ਹੈ ਜੋ ਬਰਹਮਾਲੁ ਗੁਣੀ ਕਹਿ ਕਾਰਜਨ ਚਾਰੇ ਸਾ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੀ ਭਾਵ
 ਕੇ ਕੋਈ ਕਹਿ ਭਵੇ ਤ ਕਹੈ ਚਾਰੇ - ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਿੰਤੁ ਕਾ ਦਕ
 ਸਨ ਕਰ ਭੇਖਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈ - ਸੰਮਤ ਨਾ. ੪੩੨ ਬਿਹਮੀ ੧੯੪੭ ਸਾਖਰ ਵਿਸੇ।

(مطبوعہ چشم نور پبلسیشنز)